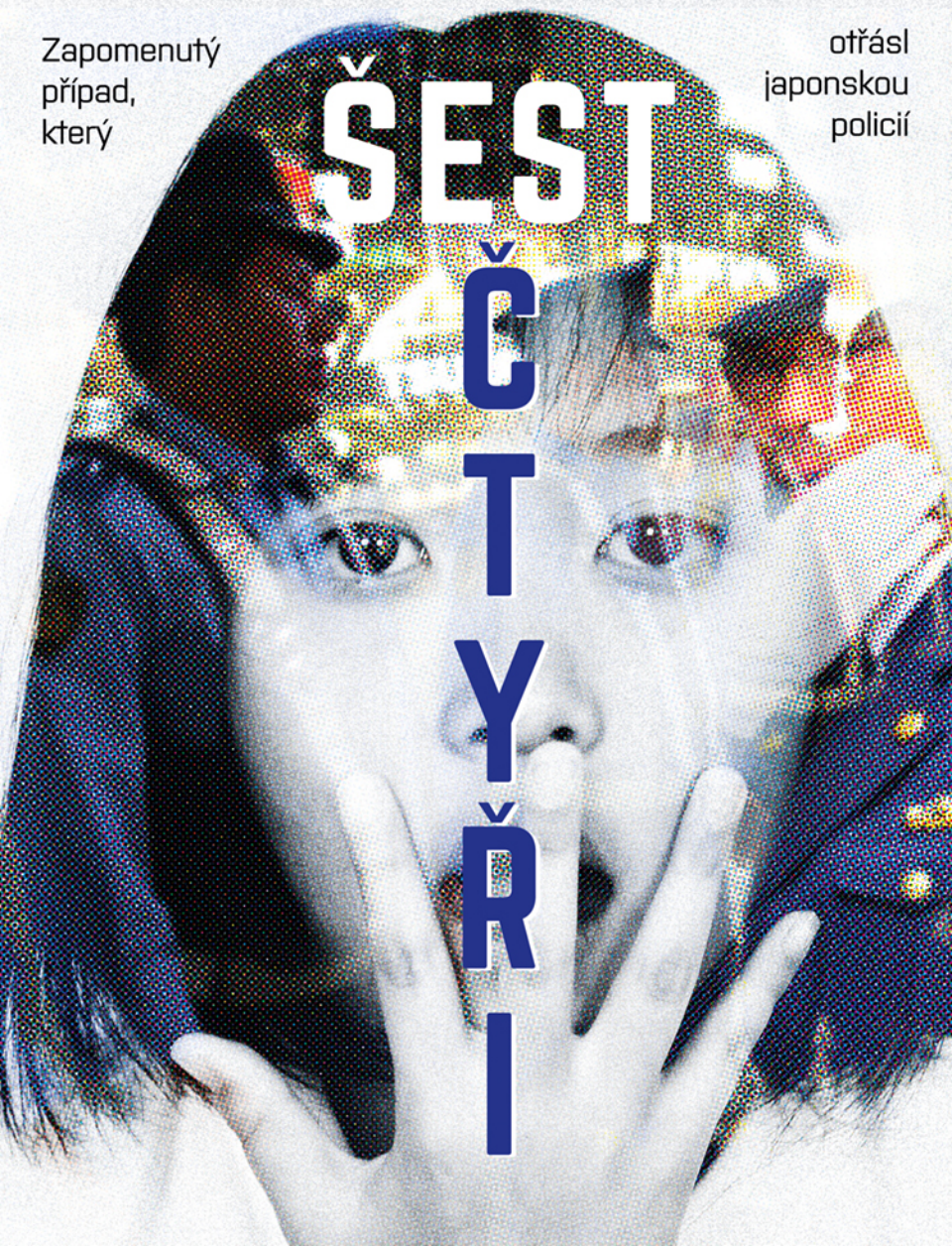


HIDEO YOKOYAMA

Zapomenutý
případ,
který

otřásl
japonskou
policí

ŠEST ČTYŘI



Šest čtyři

Hideo Yokoyama



Copyright © 2012 Hideo Yokoyama

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Vendula Hlavová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-929-7 (pdf)

Šest čtyři

Hideo Yokoyama

Přeložila Vendula Hlavová

Sněhové vločky tančily v nočním světle.

Při vystupování z taxíku pocítil, jak mu během jízdy ztuhly nohy. Před stanicí na něho čekal policista v uniformním šedém plášti. Doprovodil ho dovnitř. Prošli staništěm policistů ve službě a pokračovali neosvětlenou chodbou. Bočními dveřmi vstoupili na parkoviště pro policisty.

Márnice stála na samém konci areálu. Ponurou stavbu nezdobila žádná okna, byla to jen obyčejná budova s plechovou střechou. Slabé bzučení větráků dávalo tušit, že se uvnitř nachází mrtvé tělo. Policista odemkl dveře a poodstoupil. Zatvářil se nesměle a naznačil, že počká venku.

Zapomněl jsem se pomodlit.

Jošinobu Mikami zatlačil na dveře. Panty rozmrzele zaskřípaly. V očích i nose ucítil kresol. Přes kabát se mu zaryly prsty do lokte. Minako ho svírala vši silou. Zářivka prudce osvětlovala celou místnost. Pitevní stůl pokrývala modrá fólie. Pod bílým prostěradlem vystupoval viditelný obrys lidského těla. Na dospělého bylo příliš malé, ale očividně nešlo ani o dítě. Mikami se toho pohledu zalekl.

Ajumi...

Polkl to slovo. Ze strachu. Ze strachu, že by jeho vyslovením mrtvé tělo dostalo její podobu.

Začal odhrnovat bílou látku.

Vlasy. Čelo. Zavřené oči. Nos, rty... brada.

Odhalil bledou tvář mrtvé dívky. V tu chvíli začal znovu proudit ledový vzduch a Minako si opřela čelo o jeho rameno. Prsty na jeho lokti povolily.

Mikami zíral na strop a hluboce oddechoval. Tělo nebylo třeba dál prohlížet. Cesta z prefektury D (rychlovlakem a pak taxíkem) trvala čtyři hodiny, ale identifikaci těla zvládli za pár vteřin. Mladá dívka, utopená, zabila se sama. Po zavěšení sluchátka neztráceli čas. Dívka prý byla v jezeře nalezena krátce po poledni.

Její kaštanové vlasy byly stále vlhké. Vypadala na patnáct nebo sedmnáct, možná trošku starší. Ve vodě nebyla moc dlouho. Dívčino tělo nejevilo známky nafouknutí a její jemný profil zůstal – stejně jako její dětské rty – neporušený. Jako by byla stále naživu.

Hořká ironie. Tušil, že po tak jemných rysech Ajumi vždy toužila. Ani teď, o tři měsíce později, se Mikami nebyl schopn střízlivě zamyslet nad tím, co se vlastně stalo.

Z Ajumina pokoje v patře vycházel hluk. Byl to podivně horečný zvuk, jako by se někdo snažil prokopnout podlahu. Její zrcadlo bylo na padrtě. Potmě seděla v rohu místnosti. Bila se do tváří, škrábala do nich, až z nich začala téct krev. Snažila se je zničit: *nesnáším tenhle obličej. Chci umřít.*

Mikami hleděl na mrtvou dívku a sepal ruce. I ona má rodiče. Přijdou sem. Možná dnes. Možná zítra. Budou muset čelit otřesné realitě.

„Pojďme.“

Chráptěl. Něco suchého se mu zachytilo v hrdle.

Minako byla duchem nepřítomná, ani se nepokusila přikývnout. Její oteklé oči připomínaly skleněné korálky bez myšlenek nebo emocí. Nestalo se to poprvé. Za poslední tři měsíce identifikovali už dvě těla dívek ve věku Ajumi.

Sněhové mrholení přešlo v plískanici. V temnotě parkoviště vydechovaly tři postavy křídově bílá oblaka.

„Velmi se nám ulevilo.“

Bledý, očividně dobrácký kapitán s vyhýbavým úsměvem vytasil svou vizitku. I když už měl dávno padla, stále byl v uniformě. Totéž platilo o řediteli i veliteli kriminálky, kteří stáli po jeho boku. Mikami to chápal jako výraz úcty. Pro případ, že by dívku identifikoval jako svou dceru.

Hluboce se jim uklonil. „Děkuji, že jste nám dali tak rychle vědět.“

„Nemáte vůbec za co.“ *Všichni jsme policisté.* Kapitán přeskočil všechny následné formality a ukázal na budovu. „Pojďte dovnitř, měli byste se trochu zahřát.“

Mikami ucítil lehké dloubnutí do zad. Otočil se a zachytil Minačin prosebný pohled. Chtěla se co nejdříve vrátit. Mikami to cítil podobně.

„Je to od vás velice milé, ale měli bychom vyrazit. Musíme stihnout vlak.“

„Ne, ne, měli byste zůstat. Zařídili jsme vám hotel.“

„Toho si ceníme, ale opravdu bychom měli jít. Zítra musím do práce.“

Teprve teď kapitán sklopil zrak k vizitce, kterou držel v ruce. *Superintendent Jošinobu Mikami. Tiskový ředitel. Inspektor, Odbor administrativních záležitostí, Personální oddělení, Policejní ředitelství prefektury D.*

Když zvedal hlavu, povzdechl si.

„Jednat s tiskem musí být těžké.“

„Občas ano,“ odvětil Mikami vyhýbavě. Představil si vzpurné tváře novinářů, které nechal v zasedačce. Když se dozvěděl o té utopené dívce, byl zrovna uprostřed živé diskuze ohledně formátu tiskových prohlášení. Postavil se a beze slova odešel. Jelikož novináři o jeho rodinné situaci nic nevěděli, začali zuřit. *Ještě jsme neskončili. Proč utíkáte, Mikami?*

„Pracujete v tiskovém dlouho?“ zeptal se kapitán soucitně. Na okresních stanicích se o tisk starali podkapitáni nebo náměstci, na malých oblastních stanicích stáli v této palebné linii samotní kapitáni.

„Teprve od jara. I když jsem tam chvíli pracoval už kdysi dávno.“

„To jste vždycky dělal v administrativním?“

„Ne. Dlouhou dobu jsem sloužil jako detektiv v druhé divizi.“ I nyní to v něm stále vyvolávalo určitou hrdost.

Kapitán nejistě přikývl. Nestává se každý den, že by se detektiv přesunul do role tiskového ředitele.

„Řekl bych, že s vaším pochopením pro kriminální oddělení vám tisk skutečně naslouchá.“

„To doufám.“

„U nás je to trochu problém. Máme tu... určité novináře, kteří píší, co se jim zachce. Ať je to pravda nebo není.“

Kapitán se zamračil a bez změny výrazu mávl směrem ke garáži. Mikamiho nepotěšilo, že se světla kapitánova černého auta rozsvítila. Taxi, které na ně mělo čekat, zmizelo. Znovu ucítil dloubnutí v zádech, ale nemohl se rozhodnout, jestli je teď vhodné, aby si objednal další taxi. Nechce dobromyslného kapitána rozzlobit.

Než dojeli na nádraží, padla tma.

„Tohle je to jezero,“ oznámil mu kapitán ze sedadla spolujezdce. Když se za oknem objevila oblast ještě tmavší než zbytek potměšilé krajiny, v jeho hlase šel rozpoznat údiv. „Internet je opravdu otřesná věc. Tohle jezero je uvedeno na jedné hrozné stránce: ‚Deset nejlepších míst na sebevraždu‘. Dali tam tomu nějaké děsivé jméno, něco jako ‚Jezero slibů‘.“

„Jezero slibů?“

„Když se na něj podíváte z určitého úhlu, vypadá jako srdce. Ty webovky tvrdí, že vám v příštím životě zajistí opravdovou lásku. Ta dnešní dívka byla už čtvrtá. Nedávno sem jedna přijela až z Tokia. Novináři o tom začali psát a teď musíme řešit i televizi.“

„To je nemilé.“

„To rozhodně. Je ostudné psát takové články o sebevraždě. Kdyby nám zbyl čas, rád bych vás požádal o nějaké tipy, jak se s nimi poprat.“

Zdálo se, že ticho není kapitánovi příjemné, a tak nepřestával mluvit. Mikami neměl sílu účastnit se živé konverzace.

I když byl kapitánovi vděčný za taktnost, jeho odpovědi byly stále kratší.

Byl to omyl. Nebyla to Ajumi. Ani tak nebyly jeho myšlenky radostné. Vlastně se ani moc nelišily od těch, které se mu honily hlavou cestou sem. Modlil se, aby to nebyla *jejich* dcera. Moc dobře věděl, že je to v podstatě totéž, jako kdyby si přál, aby to byla dcera někoho jiného.

Minako strnule seděla po jeho boku. Vzájemně se dotýkali rameny. Měl pocit, že ta její jsou nezvykle křehká.

Na křižovatce auto zahnulo. Před očima jim zablesklo jasné světlo železničního nádraží. Náměstí před budovou bylo rozlehlé a prostorné. Bylo poseto několika pomníky, ale jinak bylo téměř liduprázdné. Mikami se doslechl, že staniční budova je výsledkem politických dohod. Nikoho ani nenapadlo uvážit skutečné počty pasažérů.

„Není potřeba, abyste vystupoval, jen se zbytečně namočíte,“ obrátil se na kapitána Mikami. Dveře měl už napůl otevřené, ale kapitán ho stejně předběhl. V obličejí byl úplně rudý.

„Prosím, přijměte mou omluvu za ty nespolehlivé informace a za to, že jste sem museli přijet. Mysleli jsme si, že by to mohla být ona... Podle její výšky a umístění té pihy... Jen doufám, že jsme vám nezpůsobili příliš nesnází.“

„Samozřejmě že ne.“

Mikami zamával rukou, aby tu myšlenku hodil za hlavu, ale kapitán ji pevně sevřel.

„Dopadne to dobře. Vaše dcera je živá a zdravá. Najdeme ji. Nepřetržitě ji hledá vašich dvě stě šedesát tisíc přátel.“

Mikami zůstal lehce skloněný, zatímco sledoval, jak zadní světla kapitánova auta mizí. Krk jeho ženy pomalu mokl ve studeném dešti. Přitáhl si její drobné tělo blíž a vydali se k nádraží. Zrak mu ustrnul na světle *kóbanu*, jedné z malých policejních stanic. Na silnici seděl starší muž, zřejmě opilý, a snažil se vymanit z rukou mladého policisty.

Dvě stě šedesát tisíc přátel.

Kapitán nepřeháněl. Okresní ředitelství. Obvodní oddělení. *Kóbany*. Ajumina fotka byla rozeslána na stanice po celé zemi. Policisté, které ani neznal, měli ve dne v noci oči na stopkách. Hledali jeho dceru, jako by byla jejich vlastní. Policie... rodina. Pociťoval důvěru, byl jim zavázán. Neuplynul jediný den, kdy by si nepomyslel, jak je vděčný za to, že je součástí tak mocné a rozsáhlé organizace. A přesto...

Mikami se zalykal studeným vzduchem. Nikdy by ho ani nenapadlo, že by se potřeba pomoci mohla stát tak zásadní slabostí.

Podřízeností.

Tu a tam cítil, jak se v něm vaří krev. Minako by se svěřit nemohl.

Najít ztracenou dceru. Sevřít ji v náručí. Mikami nepochyboval o tom, že aby takového cíle dosáhli, udělali by všichni rodiče cokoliv.

Na nástupišti se rozléhalo oznámení z tlampače.

Vlak byl poloprázdný. Mikami usadil Minako k oknu a zapeptal: „Kapitán měl pravdu. Je v bezpečí. Daří se jí dobře.“

Minako neodpověděla.

„Brzy ji najdou. Nemusíš se bát.“

„... vím.“

„Volala nám, ne? Chce se vrátit. Jde jen o pýchu. Uvidíš, za pár dní se objeví.“

Minako se tvářila stejně prázdně jako předtím. Její elegantní rysy se odrážely v tmavém okně vlaku. Vypadala ztrhaně. Nebyla nalíčená ani si neupravila vlasy. Jak by se cítila, kdyby věděla, že to jen přitahuje pozornost k přirozené kráse její tváře?

V okně se odrážel i jeho obličej. Zahlédl v něm přízrak Ajumi.

Proklínala to, že je po něm.

Matčina krása se stala středobodem jejího vzteku.

Pomaloučku odtáhl oči od okna. Byl to jen pomíjivý přelud. Něco dočasného. Jako spalničky. Dříve nebo později se umoudří. Pak se vrátí domů s vyplazeným jazykem – stejně jako když byla malá a něco provedla. Vždyť je nemohla opravdu nenávidět, nechtěla jim skutečně působit bolest. Ajumi ne.

Vlak se lehce kolébal. Minako odpočívala opřená o jeho rameno. Z jejího nepravidelného dýchání nepoznal, jestli vzdychá, nebo jen spí.

Mikami zavřel oči.

Okno však viděl dál, pod jeho víčky stále odráželo nesourodý pár.

Planinami prefektury D se už od rána proháněl silný severní vítr.

Na semaforu zářila zelená, ale silnice byla ucpaná a Mikami se vpřed posouval jen velice pomalu. Sundal ruce z volantu a zapálil si cigaretu. Dělníci už začali pracovat na dalším bloku výškových apartmánů a postupně tak ubírali z obrysu hory, který vídal z okna.

Pět set osmdesát tisíc domácností. Milion osm set dvacet tisíc obyvatel. Mikami si ta čísla pamatoval z demografického průzkumu, který zahlédl v ranních novinách. V hranicích města D žila nebo pracovala téměř třetina obyvatelstva prefektury. Po pracném a zdlouhavém postupu se město konečně spojilo s okolními městečky a vesnicemi a spustilo proces centralizace. Navzdory tomuto faktu ale práce na úplně prvním bodu agendy, systému hromadné dopravy, teprve začínaly. V provozu zatím bylo jen několik vlaků a autobusů a většina tras byla nadmíru nepraktická. Silnice tak doslova přetékaly auty.

Pohněte se, sakra, zamumlal si pod vousy Mikami. Bylo pátého prosince a dnešní ranní zácpa byla obzvlášť tragická.

Rádio by mělo každou chvíli oznámit osmou hodinu. Na obzoru před sebou už začínal tušit pětipatrovou budovu ředitelství prefekturní policie. Ten pohled v něm vyvolal zvláštní pocit nostalgie po jejích studených, ale známých zdech. A to byl na severu jen půl dne.

Nemusel jezdit tak daleko. Od začátku mu bylo jasné, že to bude ztráta času. O den později to bylo očividné. Ajumi zimu nesnášela. Myslet si, že by se vydala na sever, bylo směšné. Natož že by se vrhla do zamrzlého jezera.

Mikami uhasil cigaretu a sešlápl plyn. Před ním se objevilo místo pro několik aut.

Jakýmsi zázrakem se mu podařilo nepřijet pozdě. Zastavil na staničním parkovišti a pospíchal k hlavní budově. Ze zvyku přelétl očima místa vyhrazená pro tisk.

Okamžitě se zastavil. V tuto denní dobu byla většinou prázdná. Ale dnes byla plná aut. Novináři budou čekat uvnitř. Na krátký okamžik se Mikami podivil, co se stalo. Ale ne. Jsou tu, aby dokončili včerejší diskuzi. To je celé. Budou uvnitř čekat na to, až se objeví.

Ranní ptáče...

Mikami vstoupil do budovy hlavním vchodem. Do tiskového oddělení to nebylo ani deset kroků. Otevřel dveře a vzhledly k němu tři nervózní tváře. Vedoucí oddělení Suwa a jeho náměstek Kuramae seděli u svých stolů u zdi. Mikumo seděla u stolu hned u dveří.

Stísněný prostor vybízel k zasmušilým pozdravům.

Na jaře strhli zeď, která je dělila od archivu, místnost tak byla o něco větší než dříve. Ale když do ní vpadli všichni

novináři naráz, nedalo se v ní dýchat. Přesně tento scénář si Mikami představoval, než dveře otevřel, ale po novinářích nebylo ani vidu, ani slechu. S pocitem, že jim jen těsně unikl, se posadil ke svému stolu u okna. Suwa k němu přistoupil dřív, než ho stihl zavolat. Oslovil ho nezvykle zdrženlivě.

„Pane. Uhm... ohledně včerejška...“

Mikami to nečekal. Chtěl se ho zeptat na situaci s tiskem. Včera v noci zavolal diviznímu řediteli ze sekretariátu, Išiimu, a podrobně mu identifikaci vylíčil. Přirozeně předpokládal, že tu informaci jeho podřízeným předá, aby to nemusel dělat sám.

„Nebyla to ona. Díky za optání.“

Zdálo se, že z místnosti se náhle zvedl obrovský mrak a atmosféra se vyjasnila. Suwa a Kuramae si vyměnili pohledy plné úlevy a Mikumo ožila. Vyskočila a sundala Mikamiho hrneček z police.

„Ale k věci, Suwo. Co novináři? Jsou tady?“

Mikami hlavou pokývl k jedné ze zdí. Za ní se rozprostírala místnost pro novináře, domov tiskového klubu – neformálního svazku třinácti zdejších novinářských skupin.

Suwův výraz opět potemněl.

„Ano, jsou tam všichni. Mluvili o tom, že si vás vychutnají. Každou chvíli sem musí vtrhnout.“

Vychutnají? Mikami byl najednou podrážděný.

„Jo, a abyste věděl, myslí si, že jste odešel, protože se váš příbuzný ocitl v kritickém stavu.“

Mikami se krátce zarazil a přikývl.

Bystrý „spin doctor“. Přesně to byl Suwa.. Po letech v odboru administrativních záležitostí se dostal na pozici pomocného inspektora. Díky třem letům v tiskovém oddělení a dalším dvěma v terénu v pozici strážmistra se mu podařilo získat hluboký vhled do fungování moderního tisku. I přesto, že jeho předčasná vyspělost byla čas od času otravná, jeho schopnost získat si novináře na svou stranu, přičemž plynule přecházel mezi rolí diplomata a spin doctora, byla vskutku ohromující. Navíc si na současném postu své dovednosti dál tříbil a pro oddělení tak byl stále více nepostradatelný.

Mikamiho návrat do tiskového nebyl tak veselý. Bylo mu šestačtyřicet a přeložen byl po dvaceti letech. Ještě na jaře pracoval jako náměstek ředitele druhé divize. Předtím působil jako sekční šéf v oddělení nenásilných zločinů a řídil tým vyšetřující korupci a volební podvody.

Mikami se postavil a otočil se k tabuli u svého stolu.

Prefektura D, policejní ředitelství. Tiskové prohlášení. Čtvrtek, 5. prosince 2002.

Jeho dnešním prvním úkolem jakožto tiskového ředitele bylo projít všechna oznámení, která se měla vydat tisku.

Jeho kancelář byla bombardována neustálým přívalem telefonátů a faxů ohledně nehod a zločinů z jurisdikce devatenácti okrsků prefektury. Nedávné rozšíření počítačů znamenalo, že jim k tomu všemu přibýly i e-maily. Za pomoci šablony vytvářel Mikamiho tým výtahy z reportů a jejich kopie pak přidával na tabuli v kanceláři a v tiskové místnosti. Právě tyto činnosti policii pomáhaly tisk zvládat. Navzdory tomu se však tisková prohlášení často stávala zdrojem třenic.

Mikami zkontroloval hodiny na zdi. Bylo krátce po půl deváté.

Co tam dělají?

„Pane, máte chvílku?“ Před Mikamiho stolem se zjevil Kuramae. Jeho štíhlé tělo nesedělo k jeho hřmotnému jménu, které se dalo přeložit jako „skladiště“. Jeho tón byl jako obvykle mírný. „Jde o to obvinění z manipulace nabídek.“

„Jistě. Podařilo se vám něco zjistit?“

„No...“ zaváhal.

„Co se děje? Ten ředitel se nechce přiznat?“

„Abych byl upřímný, nepodařilo se mi...“

„Nepodařilo se vám... co?“

Mikami nevědomky zostrčil. Před pěti dny se druhé divizi podařilo zadržet několik lidí kvůli podezření z manipulace nabídek ohledně projektu na výstavbu prefekturního uměleckého muzea. Vpadli do šesti stavebních společností a vzali do vazby osm jejich představitelů. Vyšetřování však zdaleka nebylo u konce. Jeho hlavním cílem byla společnost Hakkaku, která za celou věcí zřejmě stála. Mikami zaslechl zvěsti, že její ředitel byl v tichosti předvolán na jednu z okresních stanic a že byl posledních pár dní podrobován dobrovolnému výslechu. Pokud by se policii podařilo lapit vůdce spiknutí, pro místní zprávy by šlo o velkou rybu.

V druhé divizi bylo běžné, že oznámení – a formální vydávání zatykačů – byla odkládána na noc. Mikami vyslal Kuramaeho, aby se informoval o současné situaci. Doufal, že se vyhne zmatkům, které by mohly vyvstat, pokud by načasování kolidovalo s uzávěrkou zítřejších zpráv.

„Zjistil jste alespoň, jestli toho ředitele skutečně předvedli?“

Kuramae se tvářil sklesle. „Ptal jsem se náměstka ředitele. Ale...“

Nebylo těžké domyslet si, co se stalo. Zacházejí s Kuramaem jako se špionem.

„V pořádku. Později se za nimi stavím.“

Mikami sledoval, jak se Kuramae šine se svěšenými rameny pryč. Hořce vydechl. Jeho podřízený předtím pracoval v kanceláři v jedné ze stanic druhé divize. Mikami ho vyslal v naději, že se mu podaří využít své kontakty k získání nových informací, jenže jeho představa se ukázala být přehnaně optimistickou. Mnozí detektivové stále věřili, že cokoliv, co poskytnete oddělení tiskových vztahů, půjde rovnou k novinářům a ti to pak použijí jako vyjednávací nástroj.

Mikami nebýval jiný.

Když začínal jako detektiv, tiskové oddělení bylo všechno, jen ne důvěryhodné. *Figurka tisku. Hlídací pes administrativních záležitostí.* Nepochyboval, že to říkal i on sám a napodoboval chování svých rýpavých nadřízených. I z dálky mu jejich důvěrný vztah s tiskem přišel nechutný. Noc za noci trávili pitím s novináři. Zasypávali je komplimenty. Na místech činu pak odměřeně postávali opodál – jako nějací náhodní diváci, kteří diskutují s žurnalisty.

Mikami je nikdy nepovažoval za kolegy.

Právě kvůli tomu ho tak sklíčilo, když ho po třech letech služby poprvé přeložili do tiskového oddělení. Myslel si, že ho považují za ztroskotance. V zoufalství se svého úkolu zhostil,

zároveň si ale byl plně vědom, že to není nic pro něj. Po pouhém roce, než se vůbec dokázal s novou prací sžít, ho přeložili zpět ke kriminálce.

Ze svého návratu byl nadšený. Jenže se mu nedařilo dohnat tu roční mezeru ve své detektivní kariéře. Tato vynucená pauza znamenala víc než jen rozmar osobního oddělení. Začala se u něj rozvíjet hněvivá nedůvěra vůči systému a spolu s ní i mnohem silnější pocit strachu. Ponořil se do své práce se znovunalezenou naléhavostí, zatímco se celou dobu děsil dalšího přeložení. Toto napětí mu vydrželo dalších deset let. Dalo se říct, že tento strach prohluboval jeho zapálenou oddanost práci. Snažil se nezlenivět, odmítal se podrobit jakémukoliv pokušení, nijak neodpočíval. A to mu neslo výsledky. Během svého působení v první divizi získával ocenění za oceněním – bez ohledu na to, zda zrovna pracoval na krádežích, násilných zločinech nebo ve zvláštním vyšetřování.

Přesto se Mikami za skutečného detektiva začal považovat, až když byl přeložen do druhé divize. Jako odborník na nenásilné zločiny si vytvořil nezastupitelné místo v kriminálním oddělení, a to jak na okresním, tak i na prefekturním ředitelství.

Ani tak by se ale nenazval skutečným, stoprocentním detektivem. A lidé kolem něj mu ten rok na tiskovém oddělení nedovolili zapomenout, i kdyby sebevíc chtěl. Kdykoliv do tisku unikly informace o důvěrném případě, jeho kolegové i nadřízení se začali vyhýbat očnímu kontaktu. Nemohl to celé připsat pouhé paranooi. Mrazivou hrůzu honu na čarodějnice mohou pochopit jen ti, kdo ji sami zažili. Nehledě na to, jak

nadřízené ohromoval svou prací, nehledě na jeho povýšení na inspektora, Mikamiho nikdy nepožádali, aby se účastnil hledání zdroje úniku informací. V tomto ohledu se jeho rok v tiskovém oddělení podobal záznamu v trestním rejstříku.

Budete náš nový tiskový ředitel.

Když mu Akama, ředitel Odboru administrativních záležitostí, na jaře neoficiálně oznámil, že bude přeložen, Mikamimu se zatmělo před očima. Hlavou mu běželo jen jedno: „trestní rejstřík“. Akama mu začal předkládat důvody, které ke jmenování vedly.

„Nebudu se jen tak dívat, jak nás tisk plísní za každou chybu, kterou uděláme. Jsou nečestní a naprosto nechápou společenskou spravedlnost. Jako by jejich jediným cílem bylo podkopávat naši autoritu. Byli jsme měkčí a oni teď naší důvěry zneužívají. Proto potřebujeme někoho, jako jste vy, Mikami. Nelítostného tiskového ředitele, někoho zapáleného, někoho připraveného a schopného se jim postavit.“

Pro Mikamiho bylo těžké ta slova přijmout. V policii vládla kultura drsnosti, která si cenila síly. Rozhodně tu nebyl nedostatek ostrých chlapíků, v kriminálce i mimo ni. Co osobní oddělení sledovalo tím, že vezme inspektora na vrcholu sil, jemuž se hlavou honí jen striktní dodržování trestního zákoníku, a přesune ho na pozici ochranářského vrátného, jehož role je od původního úkolu policie na hony vzdálená?

Akama o přeložení mluvil, jako kdyby šlo o příležitost. Je pravda, že šlo o vedoucí pozici, obvykle mimo dosah policistů Mikamiho postavení, a že zaručovala povýšení na superintendanta. Přesto... Kdyby zůstal u kriminálky, během dvou tří let

by ho tak jako tak čekalo povýšení a nelíbilo se mu, že před ním mávají jakousi návnadou, když bylo toto povýšení v úplně jiné oblasti odbornosti.

Byl si jistý, že toto rozhodnutí ovlivnil jeho „trestní rejstřík“. Pokud se na jednu pozici sešlo více kandidátů, osobní oddělení mělo ve zvyku vybrat toho, kdo má v daném oboru nejvíce zkušeností. Šlo o jakousi pojistku. Mikami tedy neměl ani tak problém se skutečností, že byl vybrán, ale spíš s tím, že ho kriminálka vůbec navrhla.

Mikami se obrnil a ještě ten večer šel navštívit Arakidu, ředitele kriminálky. Přímo k němu domů. „Bylo rozhodnuto,“ víc mu k tomu Arakida neřekl. Stejně jako před dvaceti lety. Mikami získal pocit, že ho jeho nadání pro tuto práci vůbec nezajímalo. Zklamání a sklíčenost se ještě prohloubily kvůli všem těm letům, které své práci zasvětil.

Za pár roků se měl ke kriminálce vrátit. V mezidobí na sebe vzal roli tiskového ředitele s jediným závazkem: udržet své emoce pod kontrolou a zabránit počátku rozkladu. *Nebude* opakovat své předchozí chyby, *nebude* nic zanedbávat. *Nebude* plýtvat časem. Co víc, tvrdé roky práce vyústily ve fyzickou a mentální rutinu, která zajišťovala, že nepřehlédl žádný problém.

Reforma tiskového oddělení. Bylo mu jasné, že to musí být jeho první úkol.

Prvním krokem bylo spuštění ofenzivy proti oddělení kriminálního vyšetřování. Potřeboval informace o případech, něco, co by mohl použít k vyjednávání. Chápal, že při jednání s tiskem jsou jeho jedinou zbraní surové informace.

Musí vystavět zralý vztah, ve kterém se obě strany budou vzájemně respektovat. Administrativní záležitosti budou zasahovat stále méně. Nakonec se od tohoto trojstranného mrtvého bodu odpoutají. Tedy alespoň takto si Mikami svůj plán reformy načrtl.

Zed, kterou si kriminálka (samozvaný buldok terénní divize) postavila na ochranu, byla robustní. Totéž platilo o druhé divizi, která byla dlouhé roky Mikamiho domovem. Ale musel uznat, že neochota první divize promluvit byla hrozivější. Aby zjistil něco o probíhajících vyšetřováních, zvykl si každý den konverzovat s veliteli. K setkávání s detektivy využíval mimo službu svou osobní síť. Čekal na státní svátky a dny volna, kdy se pak s malými dárky objevoval přede dveřmi jejich bytů. Obcházel a mluvil s nimi napřímo. Při svých pochůzkách jim říkal, že informace potřebuje, aby mohl odolávat tisku.

Svou sekundární motivaci skrýval. Díval se do budoucna. Pokud se má za dva roky vrátit ke kriminálce, vrátí se s „druhým přestupkem“. Musel se ujistit, že ho během jeho období na pozici tiskového ředitele nebude nikdo považovat za vetřelce. Ať tak či onak, musel se snažit, aby všichni měli informace o tom, co v tiskovém oddělení dělá. Šlo o nutnou přípravu na jeho návrat.

Jeho „pouť“ trvala zhruba tři měsíce. Zatímco trochu získával na důležitosti, začala se objevovat druhá reakce, ve kterou tajně doufal. To, co dělal, bylo na tiskového ředitele nezvyklé, a vysloužil si tak pozornost médií. Účinek rozhodně nebyl zanedbatelný. Novináři si ho začali všímat. Způsob, jakým na něj

pohlíželi, se značně změnil. Byl jedinečný. V tuto chvíli pracoval v tiskovém oddělení, ale jeho skutečným domovem byla druhá divize. Za několik let se mohl dostat na důležité místo v oddělení kriminálního vyšetřování a z tohoto důvodu s ním tisk už od počátku jednal s určitou úctou. A Mikamiho korzování zdůraznilo „blízkost“ kriminálky a tiskového oddělení. Novináři za ním chodili stále častěji. Ale toto bylo poprvé, kdy se objevili sami bez pozvání.

Mikami chytil příležitost za pačesy a snažil se vystupňovat jejich očekávání. Využil tu trošku informací, co měl, a jejich účinek maximálně znásobil. Když hovořil s jednotlivými novináři, používal nepřímé fráze a výrazy zlehka měnil, aby je navnadil na probíhající případy. Byl znám tím, že si tisk držel na dohled, vystavěl pevné základy pro interakce a transformoval obraz slabého tiskového ředitele. Zároveň si však dával pozor, aby si je nepustil moc blízko k tělu. Kdykoliv za ním někdo přišel, aby zabil čas, zůstal v klidu a držel se svého vážného výrazu. Byl neoblomný a každou povrchní kritiku policie rychle sestřelil. Současně však projevoval ochotu naslouchat a zvážit argumenty. Pokud chtěli smlouvat, věnoval jim tolik času, kolik potřebovali. Nikdy se jim nesnažil zavděčit, ale když bylo třeba, uchýlil se k určitým ústupkům. Fungovalo to dobře. Mikami odstranil nerovnováhu moci, která jim dávala výhodu. Přesto si nestěžovali. Pořád byli říční po nových informacích. Policie zase potřebovala dobrou publicitu. Šlo o vztah založený na výhodnosti. Obě strany stály na opačných pólech, ale i tak našly společnou řeč. Jen bylo třeba do osobních setkání vnést trochu důvěry. Rámec své vize pro

tiskové oddělení utvářel tak dlouho, dokud si nebyl jistý, že jeho plán funguje.

Jeho prokletím se nečekaně stal ředitel odboru administrativních záležitostí. Mikami se domníval, že vylepšený vztah s tiskem vyústí v to, že mu do jeho práce nebude tolik zasahovat, ale v této předpovědi se zmylil. Akama začal být otrávený z toho, jakým způsobem Mikami svou kancelář vede. Začal ho kritizovat za jeho „poraženecké“ kompromisy, naříkal nad jeho spojením s kriminálkou, které vyčítal tvrdohlavou neochotu posunout se dál. Mikami to nechápal. Akama chtěl silného tiskového ředitele. Byl si jistý, že Akama jeho dřívější spojení s kriminálkou uvážil. Toto spojení se snažil využívat co nejlépe. A neslo to ovoce. Co mohlo Akamovi vadit? Mikami se rozhodl zeptat se ho přímo. Obhajoval důležitost svého přístupu k informacím jakožto nástroji pro diplomatictější jednání s tiskem. Akamova odpověď ho zaskočila.

„Nechte to být, Mikami. Pokud vám umožníme přístup k takovým informacím, vždy bude existovat možnost, že je vynesete tisku. Pokud nic nevíte, nemůžete nic říct. Není to tak?“

Mikamiho to ohromilo. Akama chtěl strašáka s kamennou tváří. *Nejednej, nemysli. Jen se dívej tím svým zuřivým pohledem.* Přesně to mu mohl Akama klidně říct. Kontrola tisku, ne vztahy s tiskem. Skutečná nenávist k tisku. Zkroutili ho víc, než se obával.

Nechtěl se jen tak vzdát. Slepá poslušnost vůči Akamovi by tiskové oddělení vrátila o dvacet let nazpět. Jeho reformy byly konečně spuštěny, potřeboval je jen protlačit. Bylo příliš pozdě, než aby přišly vniveč. Dravost jeho vlastní reakce ho

ohromila. Nebylo pochyb, že to bylo tím, že na vlastní kůži pocítil závan vnějšího světa. Naučil se vidět věci, na které jako detektiv nikdy nepomyslel. Jako by mezi policií a veřejností stála neprostupná zeď a tiskové oddělení bylo jediným okénkem, které se dalo otevřít. Nezáleželo na tom, jak úzkoprsý či domýšlivý tisk je. Pokud by se okno zavřelo zevnitř, policie by se úplně odpojila od druhé strany.

Detektiv v něm se vzepjal. Podřídít se a dělat ze sebe hlupáka by znamenalo zlomit posledních pár pout, která ho vázala k jeho skutečnému já. A přesto by nikdo nebyl tak pošetilý, aby šel proti někomu, kdo může rozhodovat o jeho osudu. Pokud by ho přeložili na nějakou okresní stanici v horách, pak nejen že by se nikdy nevrátil ke kriminálce, ale v rámci organizace by byl zapomenut. Na druhou stranu šlo také o vzácnou příležitost. Pokud nastane okamžik, kdy se situace změní a jeho návrat k domovské kriminálce bude vypadat pravděpodobně, příběh o tom, jak se postavil řediteli administrativních záležitostí, druhému nejvlivnějšímu muži prefekturního ředitelství, by stačil na to, aby smazal jeho „druhý přestupek“.

Akamovi začal co nejopatrněji vzdorovat. Tvrdě pracoval na tom, aby navenek působil jako oddaný podřízený. Své emoce držel na uzdě, zatímco se snažil zůstat věrný své věci. Tiše, ale objektivně naslouchal a svůj taktní nesouhlas přednesl pouze v případě, že nebyl schopen daný příkaz strávit. Promlouval i o určitých mediálních strategiích, které podporoval, zatímco v tichosti pokračoval ve svém plánu reformy tiskového oddělení.

Věděl, že kráčí po tenkém ledě. Z Akamy vyzařovala podrážděnost. A přesto vytrval a svůj názor dával najevo dál. Bylo zřejmé, že mu to riziko dodávalo energii. Půl roku se odmítal podrobit Akamovým pronikavým pohledům. Cítil euforii z boje. Možná nevyhrával, ale ani neprohrával.

Avšak...

Ajumino zmizení to všechno změnilo.

Popel z jeho cigarety dopadl na stůl. Už vykouřil dvě. Znovu zkontroloval hodiny na zdi. Kuramaeho profil se mihl na kraji jeho zorného pole jako světlý stín. Druhá divize se odmítala podělit o informace. Znamenalo to, že je jejich dobrá vůle již vyčerpána? Kuramae za nimi cestoval jako jeho zástupce. Terénní složky si toho musely být vědomy.

Muselo to být kvůli tomu, že je přestal navštěvovat, že za detektivy už nechodil. Protože jeho mediální strategie se zúžila jen na to, co mu Akama nadiktoval.

Na chodbě se najednou rozpoutalo pozdvižení.

Jsou tady. Suwa a Kuramae si ještě stihli vyměnit pohledy, když vtom se bez jediného zaklepání rozlétly dveře.

Místnost ve vteřině zaplnili novináři. *Asahi*, *Mainiči*, *Jomiuri*, *Tokio*, *Sankei* a *Tojo*. A k tomu místní: *Deník D*, *Zenken*, *Televize D* a *FM Kenmin*. Všichni se tvářili neoblomně. Někteří otevřeně zírali, jejich ramena byla napjatá a našťavaně nahrbená. Bylo jasné, že jejich spolupráce s Mikamim ztrácela na síle. Většině reportérů bylo jen něco přes dvacet. Právě během takových chvil Mikami pociťoval averzi vůči jejich mládí, vůči tomu, jak si mohli dovolit chovat se tak neomaleně. Reportéři z *Kjódo* a *Džidži* se do místnosti přišourali až za ostatními. Celý dav vzadu uzavíral reportér z *NHK*, který se snažil co nejvíc natáhnout krk, aby viděl.

Ukázalo se všech třináct členů tiskového klubu.

„Pusťme se do toho.“ Z davu se ozvala vlna rozladěných hlasů a dva muži vpředu, oba z *Tojo*, přikročili blíž. Na *Tojo* tento měsíc připadla role zástupce tiskového klubu a jeho vedení.

„Řediteli Mikami. Nejdříve bychom chtěli slyšet řádné vysvětlení vašeho včerejšího náhlého odchodu.“ První otázku vystřelil Tedžima, který dnes přišel v saku.

Tojo. Zástupce šéfredaktora. Univerzita N. Dvacet šest let. Žádné ideologické pozadí. Smrtelně vážný. Má sklon se přeceňovat. To stálo v poznámkách, které měl Mikami o Tedžimovi.

„Suwa nám řekl, že se váš příbuzný ocitl v kritickém stavu. I kdyby tomu tak bylo, vážně to ospravedlňuje to, že jste se sebral a odešel bez jediného slova? A protože jsme o vás od té chvíle nic neslyšeli, nemůžu si pomoci, ale řekl bych, že s námi zacházíte jako...“

„Omlouvám se,“ přerušil ho Mikami. Nechtěl si připomínat, proč odešel, a nechtěl, aby se ho na to novináři ptali.

Tedžima se podíval na Akikawu, který stál po jeho levém boku.

Tojo. Šéfredaktor. Univerzita K. Dvacet devět let. Levicově zaměřený. Nikdy se nevzdává. V podstatě vůdce tiskového klubu.

Akikawa se tvářil nonšalantně, ruce měl složené na hrudi. Býval arogantní a těžkou práci nechával na ostatních.

„Chápu správně, že se nám omlouváte?“

„Přesně tak.“

Tedžima se znovu zadíval na Akikawu, pak se otočil k ostatním. Chtěl se jich zeptat na jejich názor. „Jste všichni...“

To stačí, pokračujme. Na jejich tiché pobídky přikývl a rozevřel ofocený papír, který podržel nad Mikamiho stolem.

Podrobnosti o vážné dopravní nehodě v Oito.

Mikami si dokument nemusel prohlížet. Šlo o kopii tiskové zprávy, kterou jeho kancelář zveřejnila včera. Žena se nesoustředila na řízení a srazila staršího muže, který skončil v nemocnici s vážnými zraněními celého těla. I když dopravní

nehody byly samy o sobě poměrně běžné, zrovna tato se stala příčinou konfliktu s tiskem.

„Zeptám se znovu: proč tajíte identitu té řidičky? Víte, že jste povinni podělit se s námi o všechny podrobnosti.“

Mikami sepal ruce a opětoval jeho ledový pohled. „Jak jsem vysvětlil včera, ta žena je v osmém měsíci těhotenství. Nehoda jí těžce otřásla. Nevíme, jak by zareagovala, pokud by k tomu všemu ještě zahlédla své jméno v novinách. Proto jsme ho nezveřejnili.“

„To není žádný důvod. Skrýváte i její adresu, máme jen město Oito, paní A., žena v domácnosti, 32 let. Nic víc jste nám nedali. Jak si můžeme být jisti, že vůbec existuje?“

„Samozřejmě že je skutečná. A právě proto musíme zvážit, jaké dopady by to mělo na její nenarozené dítě. Co je na tom špatného?“

Zdálo se, že Mikamiho protiargument považují za aroganci. Tedžimův výraz potemněl a místnost se našťavaně rozbzučela. „Odkdy policie myslí na takové věci? Jde o zbytečné ohledy.“

„Ta žena nebyla zadržena. Sražený muž do vozovky vstoupil na místě, kde není přechod. A byl opilý.“

„Ale to nemění nic na tom, že se řidička nedívala na silnici. A tady popisujete jeho stav jako ‚vážný‘, přitom by tam mělo stát ‚kritický‘. Koneckonců, ten muž, Meikawa, je v kómatu.“

Mikami koutkem oka pohlédl na Akikawu. Jak dlouho ještě nechá Tedžimu blábolit?

„Budte k nám upřímný, Mikami. K tomuhle nemůžeme být slepí. Potenciální následky jsou příliš velké. V tomhle případě je naší povinností ptát se na odpovědnost řidiče.“

Mikamiho pohled se vrátil k Tedžimovi, ten stále vytrval ve své zatvrzelosti. „Takže nad ní chcete vynést rozsudek a rozcupovat její jméno v novinách?“

„Ale no tak, proč to říkáte takhle? Tak to vůbec není. Jen není správné, aby policie jednostranně rozhodovala o tom, že nezveřejní něčí jméno a adresu. Zda jméno řidičky otiskneme nebo ne, by mělo být na nás. V obecném zájmu bychom měli dostat příležitost zvážit všechna pro a proti...“

„A proč to rozhodnutí nemůžeme udělat za vás?“

„Protože pak jsou nejasná fakta o případu. Bez podrobností o zapojených lidech a jejich jménech a adresách si nemůžeme ověřit, zda je poskytnutá informace pravdivá ani zda jsou případy řádně uzavírány. Navíc pokud prefekturní ředitelství začne rutinně vydávat reporty beze jmen, kdo nám zaručí, že okresní stanice nezačnou flákat svoje vlastní prohlášení? Zadržování takových informací může být dokonce používáno k překrucování pravdy, snad i jako součást policejního krytí.“

„Policejního krytí...“

„Poslouchejte, všichni se shodneme...“, ozval se z boku vytáhlý Jamašina. *Zenken, Prozatímní šéfredaktor. Univerzita F. Dvacet osm let. Třetí syn tajemníka člena parlamentu. Sym-
paťák. Ztroskotanec.* „... na tom, že, když se někdo zuřivě snaží něco skrývat, no, začnete se o to zajímat. Možná jde o dceru někoho důležitého. Možná to neberou vážně, protože ten muž byl opilý.“

„Nebuďte směšný“, řekl Mikami nevědomky příliš hlasitě.

Jamašina jen pokrčil rameny, kdežto ostatní začali halekat. *Sám jste směšný! Co je divného na tom, že jsme podezřívaví,*

když to tak vehementně tajíte! Byla jména těhotných žen někdy dřív neveřejná? Ne. Chceme pořádné vysvětlení! Mikami posměšky ignoroval. Kdyby něco řekl, nakonec by také začal křičet.

„Podívejte, Mikami,“ pronesl nakonec Akikawa. Dal si na čas, pomalu složil ruce podél těla. Zavánělo to dramatem – jako by snad naznačoval, že se na jevišti objevil ten nejlepší herec. „Bojíte se toho... že by se policie dostala pod tlak veřejnosti, pokud by se té ženě nebo jejímu dítěti něco stalo, kdyby se její jméno objevilo v tisku?“

„Ne. Jednoduše existují okolnosti, za kterých má každá osoba právo na soukromí.“

„Právo na soukromí?“ odfrkl Akikawa. „Takže pokud to chápu správně... myslíte si, že bychom měli řešit práva viníka?“

„Ano.“

Místností znovu otřáslu pozdvižení.

Ale no tak! Jako byste tomu rozuměli! Není přehlížení práv jednotlivců specialitou právě policie? Koho chcete poučovat?

„Nechápu, proč jste tak rozčilení. Víte, že se anonymita ve zpravodajství stává trendem. Vy sami ji používáte pořád, v televizi i v novinách. Proč vám tak vadí, že o tom rozhodneme my?“

Je to prostě arogantní. Policie na to nemá právo. Copak nerozumíte svobodě tisku? Policejní reporty beze jmen porušují právo veřejnosti na informace.

„No tak, Mikami, dejte nám její jméno. Neotiskneme ho, pokud je na tom fakt špatně,“ Jamašina je znovu překřičel.

Tentokrát byl jeho tón smířlivý. „Nakonec na tom ani nebude záležet. Stejně si to zjistíme. Získáme její jméno a adresu, i když nám údaje neposkytnete. Řekl bych, že pro ni bude mnohem těžší, pokud si to budeme muset ověřit přímo u ní. Zvlášť pokud je skutečně těhotná.“

„Tohle si ujasněme, Mikami,“ naléhal Tedžima. Akikawa si znovu složil ruce na prsa. Čelo se mu lesklo kapkami potu. „Jste ochoten zvážit prozrazení její identity?“

„Ne,“ vypálil Mikami okamžitě. Tedžimovi se rozšířily zorničky.

„Proč ne?“

„Protože se slzami v očích prosila policistu, aby nemluvil s novináři.“

„Hele! Nedělejte z nás ty špatné!“

„Tak děsivá je pro ni představa, že se její jméno objeví v novinách.“

„To není fér. Snažíte se vinu hodit na nás.“

„Říkejte si, co chcete. Její jméno vám nedáme. Už bylo rozhodnuto.“

Místnost utichla. Mikami se připravoval na další odpor. Ale...

„Změnil jste se, Mikami,“ spustil Akikawa. Opřel se dlaněmi o Mikamiho stůl a s vážným výrazem se předklonil. „Čekali jsme od vás velké věci. Nebyl jste jako váš předchůdce, Funaki. Nikdy jste se nám nepokoušel zavděčit, ale ani jste nepodlézal svým nadřízeným. Upřímně... když vás sem přeložili, byli jsme ohromeni. Ale pak jste se začal vzdávat, začal jste být laxní. A teď v tom jedete s nimi. Co se stalo?“

Mikami mlčel. Zíral do prázdného prostoru. Nechtěl, aby si všimli jeho váhání. Akikawa pokračoval.

„Byl jste ,oknem‘ do tiskového oddělení. Je pro nás těžké strávit, že tentýž člověk teď slepě následuje oficiální politiku – stejně jako všichni ostatní policisté. Pokud nebudeme mít někoho, kdo bude ochoten naslouchat vnějšímu světu, někoho, kdo zvládne být objektivní a stát si za svým, policie bude dál jen uzavřenou černou skříňkou. To vám nevadí?“

„To okno tu pořád je. Jen není tak velké, jak jste si mysleli.“

Přes Akikawovu tvář přelétlo zklamání. Mikami si uvědomil, že na něj neútočí ani ho neztracuje, jen je upřímný. Když se na Mikamiho podíval znovu, jeho pohled byl lhostejný.

„Dobře. Chci vědět ještě něco.“

„Co?“

„Váš *osobní* názor na zprávy beze jmen.“

„Osobní, oficiální, na rozdělení nezáleží. Odpověď je stále stejná.“

„Tomu vážně věříte?“

Mikami se znovu odmlčel. Akikawa nic neříkal. Oba se zkoumali očima. Pět, deset vteřin. Zdálo se, že se čas zpomalil. Akikawa nakonec přikývl.

„Vaše pozice je dost jasná.“ Na okamžik se otočil na novináře, kteří stáli za ním, pak se znovu vrátil k Mikamimu. „Pak tedy jménem tiskového klubu formálně žádám, abyste identitu té ženy odhalil. Nežádáme to po vás, ale po prefekturním ředitelství.“

Mikamiho oči odpověděly za něj: *rozhodnutí znáte.*

Akikawa znovu přikývl.

„Když jim dáme její jméno, objeví se v novinách. To znamená, že nám policie ani trochu nevěří. Nebo se mýlím?“

Jeho slova zazněla jako ultimátum. Akikawa se otočil k Mikamimu zády. Novináři pomalu vycházeli z místnosti.

Nemyslete si, že si to necháme líbit.

Ve stísněné kanceláři zůstal jen hloubavý neklid.

Vyhrožovali mu?

Mikami si ztěžka povzdechl. Popadl kopii tiskového reportu, která ležela na stole, zmačkal ji a hodil do koše. K takové konfrontaci mezi nimi ještě nedošlo. Jejich útoky byly osobní. Bylo to poprvé, kdy mu přišli tak krvežízniví, což ho dráždilo ještě více. Nikdo nezemřel, byla to jen autonehoda. Novináři by si toho sotva všimli, kdyby se nezamotal do toho problému se zprávami beze jmen. Byla to malá ryba, takovou místní noviny obvykle ani neotisknou.

V kanceláři bylo znovu dost místa pro její obyvatele. Suwa si prohlížel papíry. Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale oční kontakt nenavázal. Kuramae a Mikumo se horlivě věnovali práci na věstníku, jehož termín se blížil. Zdálo se, že všichni čekají, až se Mikami uklidní. Nebo jim ho bylo líto. Všichni tři slyšeli Akikawova slova.

Změnil jste se, Mikami.

Zapálil si cigaretu. Několikrát si potáhl, pak ji uhasil a dopil zbytek studeného čaje. Už nějakou dobu u něj sílilo podezření, že to s ním novináři nakonec vzdají. *Zpátky na začátek.* Konečné uvědomění ho rozhořčilo. Ale možná je to jen

logické vyústění toho, že vztah s novináři od začátku přeceňoval. Jako by si vysnil oázu v poušti. Vztah neupevnil natolik, aby teď mohl tvrdit, že je zničený. Důvěra mezi nimi byla tak křehká, že by ji odnesl závan větru. A přesto by měl problém odpovědět na otázku, zda jeho instinktivní nevraživost vůči tisku vymizela během jeho reformy tiskového oddělení.

Koneckonců měl smůlu. Reporty beze jmen jsou komplikovaná záležitost. Stal se z nich problém policie v celonárodním měřítku. Bylo nešťastné, že na ně přišel čas zrovna ve chvíli, kdy důvěra, kterou k němu tisk cítil, začala upadat. Jméno té ženy bylo v jeho šuplíku: Hanako Kikuniši. Okrsek ho samozřejmě do své zprávy vepsal, ale půl hodiny po odeslání faxu mu podkapitán stanice volal. *Omlouvám se, že ruším. Ta žena je těhotná. Mohli byste ji protentokrát uchovat v anonymitě?*

Zavolał si k sobě Suwu. „Jak to podle vás proběhlo?“

Suwa sraštil obočí. „Byli trochu rozčilení.“

„Kvůli mně?“

„To vůbec. Myslím, že jste udělal vše, co bylo ve vašich silách. Když jde o anonymitu, nic nejde podle plánu.“

Suwův pohled na práci se podobal pohledu ředitele Akamy. Mikamimu připadalo, že jediným rozdílem mezi nimi je, že Suwa kromě biče uplatňuje i cukr. Cukrová koule zabalená v odbornosti, dovednosti a hrdosti přirozeného spin doctora.

Mikami se znovu uvelebil ve svém křesle. Sledoval, jak se Suwa rázně přesunul ke zvonícímu telefonu. *Zase plný energie*, pomyslel si Mikami přísně. Možná, že Mikamiho příchod udělal z kanceláře místo, kde se Suwovi těžce pracuje. Jeho životní poslání bylo ze strany tiskového ředitele s detektivní

minulostí a nulovou zkušeností v tomto oddělení v ohrožení. Mikami přemítal nad tím, zda o něm Suwa právě takto smýšlí.

Fajn, uvidíme, co dokážeš.

Musí změnit kurz. Nemůže si dovolit, aby ho nedostatek důvěry zabrzdil, musí s nastalou situací něco udělat. Ať už udělají cokoli, kdyby přestali s tiskem spolupracovat, bylo by to stejné, jako kdyby se detektiv rozhodl nevyšetřovat případ.

„Poslouchejte, všichni.“

Suwa zrovna zavěsil a postavil se ve stejnou chvíli jako Kuramae. Mikumo seděla na krajíčku židle a nebyla si jistá, jestli se to týká i jí. Mikami jí naznačil, že se k nim přidávat nemusí. Suwa a Kuramae k němu přešli.

„Zkuste zajít vedle a zmírnit dopad toho, co se právě stalo. A zkuste zjistit, kdo za tím stojí.“

„Jistě.“

Suwa se nepochybně rozzářil. Popadl svůj kabát, a aniž by čekal na další instrukce, sebevědomě vypochoďoval z místnosti. Kuramae se vydal za ním, jen jeho chůze postrádala stejnou sebejistotu. Mikami si krouživým pohybem protáhl krk. Suwův optimismus držel jeho znepokojení na uzdě.

Místnost pro novináře byla jedinečným prostředím. Jakožto rivalové se novináři snažili dávat na sebe navzájem pozor. Zároveň však táhli za jeden provaz. Pokud se někdo postavil proti policii, tato solidarita mohla přerůst ve společný boj. Někdy (jako právě teď) byli schopni se sjednotit tak, že dokázali zahanbit i policii. Když však došlo na lámání chleba, každý z nich spadal pod jiného zaměstnavatele. Jejich společnosti

měly různé směrnice a tradice. To znamenalo, že jejich vystupování nebylo vždy v souladu s realitou.

Zatímco o tom Mikami přemýšlel, do kanceláře se vrátil Jamašina. Očima nervózně kmital po místnosti, i když přece jenom jinak, než když se před patnácti minutami snažil odhadnout Mikamiho náladu.

„Chcete mi něco říct?“

Zdálo se, že ho Mikamiho tón uklidnil. Než přešel místnost, rozlil se mu po tváři úsměv.

„Nebylo by pro vás lepší, kdybyste na nás nebyl tak tvrdý? Co myslíte? Tohle bylo šílené.“

„Šílené?“

„Všichni zuří.“

„Vždyť jste to sám začal.“

„Co to říkáte? Snažil jsem se vám podat olivovou ratolest.“

Bál se, že se policie stáhne. Mikami si uvědomil, že mu zůstala moc nad nevýznamnými novináři, jako byl právě Jamašina.

„Jak to tam vypadá?“ vyzvídal Mikami.

Jamašina afektovaně ztišil hlas. „Jak jsem říkal, šílí. Ti dva z *Tojo* jsou našťvaní. I Ucuki z *Mainiči*. A ten z *Asahi*...“

Telefon na Mikamiho stole začal zvonit. Otráveně zvedl sluchátko.

„Chce vás vidět ředitel.“

Na druhé straně byl vedoucí sekretariátu Išii. Z jeho hlasu bylo znát, že ho něco potěšilo. Mikami už v duchu viděl výraz na Akamově tváři. Najednou se ho zmocnila předtucha. Zprávy, které byly pozitivní pro Išiiho, většinou nebyly zas tak pozitivní pro něj.

„Musíte někam jít?“

„Přesně.“ Než vstal, všiml si poznámky, která ležela na zemi, skrytá ve stínu nohy stolu. Mikumin rukopis. Snažil se, aby si Jamašina nevšiml, že ji čte.

Telefonát od inspektora Futawariho. 7.45.

Šindži Futawari. K policii ho vzali ve stejný rok. Mikami cítil, jak mu tuhnou koutky úst. Pohledem střelil po Mikumo, ale nic neřekl. Poznámku drtil v dlani. Co mu Futawari chtěl? Věděl, že se mu Mikami vyhýbá. Možná šlo jen o něco pracovního. Nebo možná zaslechl o té včerejší identifikaci a cítil, že by mu měl jako kolega něco říct.

Mikami si vzpomněl, že před ním pořád stojí Jamašina.

„Můžeme to dořešit později.“

Jamašina spokojeně přikývl. Zřejmě si myslel, že se ledy pohnuly. Po cestě z kanceláře se držel hned za Mikamim. Než zahrnul na chodbu, ještě ho naposledy oslovil. „Mikami?“

„Ano?“

„Včera... je pravda, že je na tom jeden z vašich příbuzných špatně?“

Mikami se pomalu otočil. Jamašina ho upřeně pozoroval.

„Samozřejmě. Proč se ptáte?“

„Ale jen tak,“ odvětil Jamašina váhavě. „Jen že jsem zaslechl, že by to mohlo být něco jiného.“

Hajzl.

Mikami předstíral, že nic neslyšel. Místo toho se vydal chodbou dál. Jamašina mu přespříliš familiárně poklepal na rameno a zmizel v tiskové místnosti, která byla hned vedle. Skrz přivřené dveře Mikami zahlédl hlouček nevlídných novinářů.

Mimo pauzu na oběd byste na chodbě v prvním podlaží někoho potkali jen sotva. *Účetní oddělení. Školící středisko. Odbor vnitřních záležitostí.* Dveře všech divizí byly před slídivými očima pevně uzavřeny. Panovalo tu ticho. Mikamiho kroky na navoskované podlaze byly jediným zvukem, který se po chodbě rozléhal. *Odbor administrativních záležitostí.* Zdálo se, že ta slova na vybledlé cedulce v něm vyvolávala určitou úzkost. Mikami zatlačil na dveře. Vedoucí divize Širota seděl na samém konci místnosti. Mikami se v tichosti uklonil a vydal se k němu. Koutkem oka zkontroloval stůl u okna. Futawari tu nebyl. Jeho lampa byla zhasnutá a na stole se neválely žádné papíry. Pokud neměl den volna, byl zřejmě na osobním oddělení. Proslýchalo se, že už probíhá plánování jarních transferů. Futawari měl na starosti návrhy změn na výkonných pozicích. Vzpomínal si, jak mu o tom Išii řekl. Jaký vliv to mělo na jeho vlastní přemístění? Skutečně o jeho neplánovaném návratu do tiskového oddělení rozhodl jen ředitel Akama?

Mikami přešel místnost a zaklepal na dveře Akamovy kanceláře.

„Vstupte,“ odpověděl Išii. Už v telefonu byl jeho hlas o oktavu vyšší než obvykle.

„Chtěl jste mě vidět?“

Mikami přešel po tlustém koberci. Akama seděl na pohovce a škrábal se na tváři. Brýle se zlatými obroučkami. Pruhovaný oblek na míru. Vzdálený, kosý pohled. Vypadal jako obvykle: obraz výkonného managementu, který se tolik snaží napodobit nováčci. Bylo mu čtyřicet jedna let, o pět let méně než Mikamimu. Vedle Akamy seděl Išii, plešatící padesátník a naprostý patolízal. Gestem Mikamiho pobídl, aby přišel blíž. Akama nečekal, až se Mikami usadí, a spustil.

„Muselo to být... nepříjemné.“ Jeho tón byl ležerní, jako by mluvil o tom, že Mikami večer zmol.

„Ne, bylo to... Omlouvám se, že mi osobní problémy zasahují do pracovních povinností.“

„Nic se neděje. Prosím, posaďte se. Co místní? Předpokládám, že se o vás dobře postarali.“

„To ano. Byli starostliví, zvláště staniční kapitán.“

„To rád slyším. Rozhodně jim zašlu osobní poděkování.“

Jeho rodičovský tón skřípal.

Došlo k tomu před třemi měsíci. Mikami už neviděl žádnou jinou alternativu a požádal o pomoc Akamu. Svěřil se mu, že jeho dcera utekla z domu, a žádal, aby bylo hledání rozšířeno z jeho okresní stanice na stanice celé prefektury. Akama reakce ho zaskočila. Na žádost, kterou s sebou Mikami přinesl, naškrábal poznámku a přikázal Išiiimu, aby dokument odfaxoval na ředitelství v Tokiu. Možná tím myslel bezpečnostní kancelář. Nebo kancelář kriminálního vyšetřování.

Možná i generální sekretariát. Akama pak položil pero a řekl: „Nedělejte si starosti. Do večera zařídím zvláštní opatření, od Hokkaida po Okinawu.“

Mikami nedokázal zapomenout na ten vítězný výraz, jenž měl Akama na tváři. Okamžitě mu bylo jasné, že šlo o víc než jen o nadřazený pohled vyvolaný tím, že právě prokázal svou autoritu tokijského byrokrata. Akamovy oči se rozsvítily očekáváním změny. Upíraly se k němu, zíraly zpoza zlatých obrouček. Nechtěly přijít o okamžik, kdy tento povýšený oblastní superintendant, který tak dlouho vzdoroval, konečně kapitučuje. Mikami se v hloubi duše zachvěl. Došlo mu, že Akamovi odhalil svou slabinu. Co však mohl jiného dělat, když měl takový strach o svou dceru?

Děkuji. Jsem vám zavázán.

Mikami se uklonil. Tak hluboce, až dal hlavu pod stůl, níže, než měl svá kolena...

„Tohle bylo už podruhé. Nedovedu si představit, jak těžké ty cesty musí být.“

Nebylo to poprvé, co chtěl Akama zuby nehty mluvit o Ajumi.

„Vím, že jsem to už jednou navrhoval, ale možná byste měl zvážit zveřejnění dalších podrobností o své dceři. Víc než jen její fotku a fyzický popis. Existuje spousta jiných věcí: třeba otisky prstů, zubní záznamy.“

Mikami to samozřejmě všechno zvážil dříve, než mu to Akama navrhl. Vždy, když mu volali, cítil se jako na mučidlech. Pokaždé musel odhrnovat látku z tváře mrtvol. A Minako neměla daleko k zhroucení. Přesto dál váhal. Otisky

prstů. Otisky dlaní. Otisky zubů. Záznamy o dentálním ošetření. To byla ta nejúčinnější data při identifikaci těl. *Chci, abyste hledali mrtvolu mé dcery.* Jako kdyby tím žádal přesně o toto. Mikami tu představu nedokázal snést.

„Potřebuji čas na rozmyšlenou.“

„Dobře, ale rychle. Ztráty chceme udržet na minimu.“

Ztráty?

Mikami se snažil zůstat rozumný a donutil se potlačit příval hněvu. Akama se ho snažil vyprovokovat. Otestovat hranice jeho podřízenosti. Mikami se ovládl a řekl: „Proč jste mě chtěl vidět?“

Z Akamových očí vyprchala veškerá zvědavost.

„Pravdou je,“ ozval se místo něho Išii a naklonil se k němu – očividně byl celou dobu jako na trnů, aby mohl něco říct –, „že nás svou návštěvou poctí policejní prezident...“

Mikami se zarazil. Takovou zprávu nečekal.

„Policejní prezident?“

„Zrovna nám to bylo oznámeno. Přijede už příští týden, takže si dozajista dokážete představit, že jsme tím poněkud zaskočení. Ani si nepamatuju, kdy tady byl naposledy...“

Snad právě přítomnost Akamy, tokijského byrokrata, dopad té informace ještě zhoršila. Sledovat Išiiho očividné vzrušení uvádělo Mikamiho do rozpaků. Policejní prezident, Národní policejní agentura. Policejní prezident byl na samotném vrcholku pyramidy, měl pod sebou dvě stě šedesát tisíc policistů. Pro oblastní policii byl něco jako císař. Stála ale jeho oficiální návštěva za takový rozruch? Právě v takových okamžicích Išii ukazoval své hranice. Národní policejní agenturu

uctíval jako idol. Hleděl na ni s bezelstnou touhou. Jako mladík z venkova, který sní o velkoměstě.

„Co je důvodem jeho návštěvy?“ zeptal se Mikami. Jeho mysl se už zabývala jen novým úkolem. Povolali ho jako tiskového ředitele, což znamenalo, že návštěva má mít silný prvek PR.

„Šest čtyři.“

Tentokrát mu odpověděl Akama. Mikami se na něj podíval s těžko skrývaným překvapením. V Akamových očích se zalesklo očekávání.

Šest čtyři. Název čtrnáct let starého případu únosu a vraždy malé holčičky Šoko. Šlo o vůbec první skutečný případ únosu v prefektuře D. Poté, co se únoscí podařilo uniknout s výkupným v hodnotě dvaceti milionů jenů, policie objevila tělo unesené sedmileté dívky. Ani po všech těch letech nebyl případ vyřešen. Mikami v tu dobu pracoval v oddělení zvláštního vyšetřování v první divizi a jako člen jednotky blízkého sledování dohlížel na otce Šoko, když jel k místu, kde mělo proběhnout předání výkupného. Tato bolestná vzpomínka ho nepříjemně bodala. Ještě víc ho však zasáhlo, když Akama, byrokrat a člověk, který s vyšetřováním neměl nic společného, použil termín, který si k popisu únosu osvojila kriminálka. Za jeho zády o něm lidé mluvili jako o člověku, který o všem potřeboval mít přehled, jako o kompulzivním vyhledavači informací. Dalo by se z toho usuzovat, že Akamova síť infiltrátorů se po pouhém roce a půl, kdy byl v této pozici, už stačila dostat do vnitřních kruhů oddělení kriminálního vyšetřování?

Ještě to tak...

Otázku vzápětí nahradila jiná. Nebylo třeba říkat, že případ Šest čtyři byl největším selháním prefekturního ředitelství. Dokonce i v Tokiu, na úrovni Národní policejní agentury, se stále řadil mezi nejvýznamnější případy, které zatím nebyly uzavřeny. Zároveň nikdo nemohl popřít skutečnost, že po čtrnácti letech, které od únosu uplynuly, se začala vzpomínka na případ pomalu vytrácet. Zvláště když byl vyšetřovací štáb s dvěma stovkami vyšetřovatelů zredukován na třicetičlenný tým. Do promlčení celé záležitosti zbýval pouhý rok. Na veřejnosti se už o případu nemluvalo. A Mikami zaslechl, že přítok informací vyschl už dávno. Totéž platilo i o tisku. Jeden článek ročně sloužil jako připomínka data únosu. Prášilo se na něj. Takže proč by teď měl být důvodem prezidentovy návštěvy? *Plánujeme udělat všechno, co bude v našich silách, než dojde k promlčení.* Šlo o toto? Ohňostroj pro veřejnost?

„Co je cílem návštěvy?“ zeptal se Mikami a Akamův úsměv se rozšířil.

„Apelovat, uvnitř i vně sboru, a podpořit policisty, kteří případ stále vyšetřují. Posílit nás v naší snaze potrestat každý zločin.“

„K únosu došlo před čtrnácti lety. Mohu předpokládat, že je návštěva spojena s promlčecí lhůtou?“

„Co by mohlo mít větší dopad než prezidentovo poselství k tomuto starému případu? Prý to byl nápad samotného prezidenta. I když jsem přesvědčen, že apel má mířit spíše na vnitřní obecnost než na veřejnost.“

Vnitřní obecnost. Všechno bylo jasné. Tokio. Politika.

„Zde je podrobný rozvrh jeho návštěvy.“

Išii zvedl list papíru. Mikami rychle vytáhl svůj zápisník.

„Berte v potaz, že to ještě není oficiální. Prezident má dorazit autem před polednem. Po obědě se staničním kapitánem pojedje přímo do Sada-čo a navštíví místo, kde bylo nalezeno tělo té dívky. Položí tam květiny a zapálí vonnou tyčinku. Odtud vyrazí do vyšetřovacího štábu na ústřední stanici. Pochválí a podpoří vyšetřovatele. Pak by chtěl zajít za truchlícími rodiči, aby jim vyjádřil soustrast. Další vonná tyčinka. Potom rozhovor za pochodu mezi domem a jeho autem. To je celkový obraz. Prozatím.“

Mikami si přestal zapisovat. „Chce rozhovor za pochodu?“ To by znamenalo, že se kolem něj shromáždí tisk se svými otázkami při cestě k autu.

„Je to tak. Sekretariát si to vyžádal. Bezpochyby mají pocit, že to bude dynamičtější než, řekněme, formální tisková konference.“

Mikamiho nálada potemněla. Hlavou mu probleskly zarputilé tváře novinářů. „Kde chce pořídit fotografie? Na místě, kde bylo tělo nalezeno?“

„Ne. V domě té rodiny.“

„Chce, aby šli novináři dovnitř?“

„Je to tam příliš malé?“

„Ne, to ani ne, ale...“

„Prezident vyjadřující soustrast u oltáře, truchlíci rodiče na pozadí. Takový obrázek by chtěl pro televizi a noviny.“

Nejvyšší policejní úředník ujišťující pozůstalé, že únosce bude chycen. To by mělo patřičný dopad. „Nemáme moc

času. Zítřka nebo pozítří zajistíte svolení rodiny," oznámil Akama. Vrátil se ke svému normálnímu způsobu rozdávání příkazů.

Mikami nejistě přikývl.

„Chcete ještě něco zmínit?“

„Ne...“ Pochyboval, že by rodina prezidentovu návštěvu odmítla. Ale zároveň ho sužoval nepříjemný pocit z představy, že je o to bude muset požádat on sám. V době únosu spolu sotva promluvili. Podrobnosti s nimi řešili jen členové vnitřní jednotky. A pak byl přeložen. Jeho transfer do druhé divize přišel jen tři měsíce po únosu. O pokrok ve vyšetřování se následně už nezajímal.

„Dobře. Kontaktuji nejdříve tým Šest čtyři, aby mi poskytl nové informace o rodině," hloubal nahlas Mikami. Svá slova volil opatrně.

Akama se nesouhlasně zamračil. „Nemyslím, že to bude nutné. Pokud vím, tak se s rodinou už znáte. Musíte je požádat přímo. Není třeba do toho zapojovat kriminálku.“

„Ale to je...“

„Je to v kompetenci administrativních záležitostí. Tahat do toho kriminálku by věci jen zkomplikovalo, nemyslíte? Jakmile položíte základy, kontaktuji ředitele sám. Do té doby je tato záležitost důvěrná.“

Důvěrná? Mikami nedokázal odhadnout Akamův skutečný záměr. Zorganizovat návštěvu tak, aby o tom kriminálka nevěděla? Bylo bolestně zřejmé, že právě to by věci zkomplikovalo ještě víc. K tomu všemu jde zrovna o Šest čtyři.

„Dále, ohledně tisku...“, pokračoval Akama nedbaje na jeho rozpaky. „Budete to řešit poprvé, tak bych vám rád pár věcí nejdříve vysvětlil. Rozhovor za pochodu musí působit nenuceně, ale je třeba zavést několik opatření. Musíme být připraveni stejně, jako kdyby šlo o člena parlamentu. Je nemyslitelné, aby prezident narazil na jakékoliv neočekávané či jinak nezodpovědné otázky. Tiskový klub musí sestavit a předložit seznam otázek předem. Na otázky budou mít asi deset minut. Rozhovor budou moci vést jen noviny, které tento měsíc klubu předsedají. A musíte jim vštípit, že je nanejvýš důležité, aby se neptali na žádné ošemetné věci. Je to jasné?“

Mikami se zadíval na své poznámky. Uznal, že je nutné si s tiskem předem promluvit. Otázkou bylo, zda bude racionální diskuze vůbec možná. Vzhledem k současné situaci...

„Předpokládám, že novináři byli dnes ráno opět... hlasití.“

Všiml si Akama jeho neklidu? Ne, zřejmě mu někdo o situaci v tiskovém oddělení stačil říct. „Jak jsme na tom?“

„Huř než předtím. Odmítl jsem ustoupit ohledně toho reportu beze jmen.“

„Velmi dobře. Nesmíme se nechat zaskočit. Budou ještě drzejší. Jakmile ukážeme náznak slabosti, skočí po nás. Donutíte je k podřízenosti. My poskytujeme informace a oni je přijímají. Musíte jim to vtlouct do hlavy.“

S řečí očividně skončil a začal prohledávat kapsy svého saka – jako by si snad vzpomněl, že něco hledal. Mikami koutkem oka pokukoval po Išii. Něco si zapisoval červeným inkoustem. Tvářil se stejně bujaře, jako když Mikami vstoupil.

„Tak pokud je to všechno...“

Mikami zaklapl svůj notes a postavil se. Možná se v jeho postoji projevilo něco, co Akamovi naznačilo jeho falešnou poslušnost. Zarazil Mikamiho, než stihl z místnosti odejít.

„Jste si neuvěřitelně podobní. Musíte ji mít neskutečně rád.“

Mikami se zastavil. Opatrně se otočil. Akama držel v ruce fotku Ajumi, kterou policie používala při pátrání. *Neuvěřitelně podobní*. Mikami mu neudal důvod, proč Ajumi utekla. Jeho tvář ale stejně vzplanula. V tu chvíli se jeho klidná fasáda rozpadla. Akama se tvářil samolibě.

„Ty otisky prstů a zubní záznamy... Proč to ještě neproberete se ženou? Chci pro vás udělat vše, co je v mých silách.“

Mikami bojoval jen pár vteřin.

„Děkuji vám.“

Hluboce se uklonil. Cítil, jak se v něm vaří krev.

„Myslím, že to na oběd nestihnu.“

„To nevadí, nedělej si starosti.“

„Co budeš jíst ty?“

„Poradím si. Jsou tu ještě zbytky od snídaně.“

„Proč si nevyjdeš ven a nedáš si něco v Šinozaki?“

Minako mlčela.

„Jeď autem. Za patnáct minut jsi zpátky.“

„Asi bych měla dojíst ty zbytky...“

„Tak si aspoň objednej nějaké nudle ze Sogecuanu.“

Opět ticho.

„Bude to fajn.“

„... dobře.“

„Tak jo, skvěle. Ale opravdu by ti pomohlo, kdybys chodila ven častěji.“

„Miláčku...“

Chtěla hovor co nejrychleji ukončit. Toto přání jako vždy vyjadřovala mlčením. Děsila ji představa, že Ajumi zavolá a telefon bude obsazený. Dokonce koupili nový telefon a zaplatili si funkci čekajícího hovoru i zobrazení volajícího. Od minulého roku byly dostupné v celém kraji.

Přesto se Minako odmítala uklidnit a dál byla posedlá tím „kdyby“.

„Dobře, zavěším. Hlavně si k těm nudlím objednej i něco zdravého, ano?“

„Objednám.“

Mikami hovor ukončil a poodešel od dřevěného altánu v parku Džoší. Podobné hovory nikdy neprováděl z kanceláře a nechtěl se plížit po budově stanice. Raději se vždy uklidil do nedalekého parku. Severní vítr dál sílil. Přitáhl si límec kabátu a pospíchal zpět na stanici. Tíha Minačina hlasu mu v uších zněla dál. Nemohl dovolit, aby se navzájem stáhli ke dnu. Když Ajumi zmizela, Minako skoro vůbec nebyvala doma. Zoufale pátrala po informacích o tom, kde by mohla být. Procházela okolí s její fotkou v ruce, vyptávala se a následovala těch pár vodítek, které měli. Dokonce se vydala až do Tokia a Kana-gawy. Teď z domu téměř nevycházela. Ke změně došlo před měsícem, když zvedla telefon a nikdo se v něm neozval. Pak přišel další telefonát. Celkem tři v jednom dni. *Ajumi, stále váhá.* Ta myšlenka zakořenila v její mysli. Od té chvíle byla uzavřená, celé dny čekala na další telefonát. Když ji Mikami káral, že to pro ni není dobré, neposlouchala. Účinkem se minulo i pořízení nového telefonu. Její život se od základů změnil. Všechno si nechávala doručovat poštou. Místo vaření si jídlo nechávala donášet, k snídani a obědu mívali zbytky z předchozího dne. Mikami pochyboval, že vůbec obědvala, když ji nekontroloval.

Zvykl si každý den domů donést dva obědové boxy ze supermarketu. Alespoň kvůli tomu byl rád, že už není

detektivem. Mohl teď chodit domů relativně brzo. Když se stalo něco velkého, musel se i tak na místo činu dostat před tiskem, ale oproti kriminálce už nemusel trávit noc za nocí na stanici, pod kterou případ spadal. Většinou mohl jít domů. Aby byl Minako po boku.

Pravdou však bylo, že ani pak si nebyl jistý, že ji jeho přítomnost uklidňuje. Když přišel dřív nebo byl doma na oběd, povzbuzoval ji, aby si vyšla ven, třeba na nákupy, že telefon pohlídá. Pokaždé přikývla na souhlas, ale k odchodu se neměla. V její tvrdohlavosti viděl záblesk Ajumi a také to, jak se jejich dcera před tím, než utekla, zamkla v pokoji.

A přesto... Velice dobře chápal emoce, které ji nutily držet se telefonu. Od chvíle, kdy jejich dcera utekla, uběhly dva měsíce ticha. Telefonát by pro rodiče, kteří byli na pokraji zoufalství, znamenal potvrzení, že jejich dcera žije. Toho večera se nad severní oblast prefektury snesl přívalový déšť. Kancelář byla zahlcena zprávami o sesuvech půdy a Mikami se domů dostal pozdě, takže dva z těch tří telefonátů zvedla Minako. První zvonil krátce po osmé. Jakmile se Minako ohlásila, volající zavěsil. Druhý se ozval krátce po půl deváté. Minako mu později vysvětlovala, že jakmile telefon začal zvonit, věděla, že je to Ajumi. Jejich dcera měla ve zvyku se pod tlakem vždycky stáhnout. Nejlepší bylo jí dát prostor. Promluví, jen potřebuje čas. Minako čekala a modlila se. Pět... deset vteřin. Ale volající mlčel dál. Když se Minako konečně zlomila a vyslovila Ajumino jméno, hovor se okamžitě přerušil.

Když Minako volala Mikamimu na mobil, šílela. Pospíchal domů. *Zavolej ještě jednou.* Čekal, navzdory beznaději doufal.

Telefon zazvonil krátce před půlnocí. Mikami zvedl sluchátko. Okamžik ticha. Jeho srdce bilo jako o závod. Oslovil ji. *Ajumi? Víš, že jsi to ty, Ajumi.* Bez odpovědi. Mikami podlehl emocím. *Ajumi! Kde jsi? Vrať se domů. Všechno bude v pořádku, jen se hned vrať domů!* Zbytek si nepamatuje. Zřejmě dál volal její jméno, zas a znovu. Po chvíli se hovor přerušil. Zkameněl. Nějaký čas tam stál, přibitý k podlaze. Teprve později si uvědomil, že zapomněl na svůj policejní trénink, na detektivní trénink. Stal se z něj otec, nic jiného. Přestal se orientovat, dokonce zapomněl vnímat zvuky v pozadí. Ajumi neměla mobil. Vypadalo to, že volala z budky. Zdálo se mu, že si vybavuje jemný zvuk, který byl přítomný po celou dobu hovoru. Bylo to dýchání, halas města nebo něco jiného? Zoufale se snažil vzpomenout, ale nedařilo se mu to. Zůstal mu jen povrchní pocit, nic, co by nazval vzpomínkou. Neutuchající hluk, který chvílemi zesiloval a poté slábl. Jeho představivost běžela na plné obrátky. Neustálý proud dopravy, noční město. Telefonní budka na chodníku. Obraz Ajumi schoulené do klubíčka.

Musela to být ona, mumlal si pro sebe. Jeho kroky byly nepravidelné. Aniž by si to uvědomil, svou dlaň zaťal pevně v pěst. Kdo by kromě Ajumi volal třikrát za sebou a nic neřekl? Navíc nebyli uvedeni v telefonním seznamu. Nežili ve služebním bytě. Po svatbě se nastěhovali do Mikamiho domu, aby se mohli starat o jeho nemocné rodiče. V tu dobu bylo číslo stále v seznamu, ale pod jménem jeho otce. Nemoc si nakonec vyžádala život jeho matky a jeho otec zemřel na zápal plic krátce po Šest čtyři. Mikami se stal hlavou rodiny, a tak jak mu přikazovala policejní tradice, zažádal, aby jeho číslo bylo

z telefonního seznamu odstraněno. Od té doby nebylo jeho číslo nikde zveřejněno. Z vlastní zkušenosti detektiva věděl, že k většině žertovných (a obscenních) telefonátů se používá telefonní seznam. Znamenalo to, že v porovnání s domácnostmi, které byly v seznamu uvedeny, byla pravděpodobnost, že by se stali cílem takových hovorů, nepatrná.

Nebo někdo vytácel náhodná čísla a trefil se... Povzbuzen ženským hlasem číslo vytočil podruhé a pak i potřetí. To samozřejmě bylo možné. A velké množství policistů jeho číslo znalo. Po osmadvaceti letech ve službě nebylo tak těžké představit si dva či tři, kteří by mu mohli něco zazlívát. Přesto... jaký mělo smysl řešit možnosti? *Volala Ajumi*. Byl o tom přesvědčen. Přežila dva měsíce. Byla živá. Ve víc doufat nemohli.

Do areálu stanice se Mikami dostal zadní branou. Celý měsíc na to musel myslet: její váhání, ty tři telefonáty. Snažila se jim Ajumi něco říct? Nebo snad chtěla jen slyšet hlas svých rodičů? Volala dvakrát, ale pokaždé to zvedla Minako. Tak to zkusila potřetí. Chtěla slyšet i svého otce.

Ta myšlenka se mu čas od času vrátila. Ta, že chtěla Ajumi mluvit s ním, ne s Minako. Na její třetí pokus konečně odpověděl on. Snažila se promluvit, ale slova nepřicházela. Chtěla, aby to věděl. Tak to vyslovila v duši. *Promiň. Svou tvář přijímám takovou, jaká je.*

Mikamimu se najednou zatočila hlava. Udeřilo ho to ve chvíli, kdy vchodem pro zaměstnance prošel do hlavní budovy. *Sakra, už zase. Zatímco nadával, zatmělo se mu před očima.* Smysl pro rovnováhu ho opustil. *Skloň se!* Mozek vydal příkaz, ale ruce tvrdohlavě sahalý po opoře. Ucítit studený

povrch zdi. Byla jeho jediným vodítkem. Čekal. Zrak se mu pomalu vracel. Světlo. Zářivky. Šedé zdi. Odvrátil se od velkých zrcadel, která lemovala jednu ze zdí. Spatřil svůj odraz, ramena, která klesala s každým výdechem. Šikmé oči. Tlustý nos. Ostré lícni kosti. Jeho obličej připomínal kus skály.

Za ním se ozval skřípavý smích. Někdo se mu vysmíval. To ho tedy alespoň v první chvíli napadlo.

Zadržel dech a zíral do zrcadla: kolem něj prošel pár rozzářených tváří. Obraz dvou policistek z dopravního, které si za chůze hrály s tréninkovou figurínou.

Mikami si na toaletě opláchl obličej. Ruce se mu potem zamastily natolik, že vodu odpuzovaly. Aniž by se na sebe podíval do zrcadla, osušil se a vrátil se do tiskového oddělení. Suwa a Kuramae něco probírali na pohovce. Očekával, že se usadí v místnosti pro novináře, aby sledovali situaci. Proč byli oba zpátky v kanceláři?

„Stalo se něco?“ Jeho slova zněla ostřeji, než zamýšlel.

Suwa se postavil. Vypadal zdrceně. Jako by jeho dřívější entuziasmus byl jenom iluze. Kuramae se se svěšenými rameny odšoural ke svému stolu.

„Mrzí mě to, pane. Vykopli nás,“ pronesl Suwa šeptem.

„Vyhodili vás?“

„Ano. Nevím, co říct.“

To byla velká rána. Mikami uznával, že místnost pro novináře svým obyvatelům umožňovala určitou dávku nezávislosti. Nicméně pravdou bylo i to, že zapůjčením místnosti jim policie vycházela vstříc. Bylo znepokojivé, že by byli novináři schopni vyhostit své domácí.

„Je to tak špatné?“

„Rozhodně se tam něco děje.“

„Myslíte, že je za tím *Tojo*?“

„Rozhodně. Pokaždé to začne u nich. A snaží se do toho namočit i ostatní.“

Do Mikamiho mysli se vloudil obraz Akikawova výrazu. *To znamená, že nám policie ani trochu nevěří. Nebo se mýlím?* Kousavá slova.

„Můžete něco dělat?“

„Ale určitě... Situaci dokážeme zmírnit. Jen si nejsem jistý, že se nám to podaří hned.“

Suwa odpovídal nejistě. A nezdálo se, že by to bylo jeho zá-
měrem. Možná byl problém natolik závažný, že se i někdo tak
zkušený jako Suwa začal potápět. Mikami se usadil ke svému
stolu. Zapálil si cigaretu a z kapsy vytáhl notes.

„Navštíví nás policejní prezident.“

„Pane?“

Suwovi se rozšířily oči. Kuramae a Mikumo ustali v čin-
nosti a také vzhledli.

„Jde o inspekci. Navštíví místo únosu Šoko a dům její ro-
diny.“

„Kdy?“

„Příští týden.“

„Příští týden?“ zalpal po dechu Suwa. Po chvílce znovu vy-
dechl a promluvil. „No, načasování to je rozhodně nevhodné.“

„Pro začátek stačí, když to dáte vědět tisku,“ odvětil Mi-
kami, zatímco listoval svým notesem. Podal Suwovi kopii pre-
zidentova rozvrhu.

„Máme deset minut na to udělat rozhovor za pochodu. To
by mělo stačit na tři, možná čtyři otázky?“

„Asi tak.“

„Jak novináři otázky vybírají?“

„Obvykle si každý z nich jednu připraví a zástupce pro daný měsíc vytvoří konečný seznam. Většinou se ptají na to samé.“

Mikami přikývl. „Pokud jim to řeknete hned, kdy by mohli otázky předložit?“

„Dejme tomu...“ Suwa se odmlčel. Mikami mu to nemohl mít za zlé. Jen před několika okamžiky ho novináři neobradně vyhodili za dveře.

„Prostě jim řekněte, že to potřebujeme na začátku příštího týdne. Vedení chce mít příležitost je vetovat.“

„Jasně. Zkusím to,“ odpověděl nuceně, kvůli Mikamimu ale několikrát přikývl.

Bude to v pořádku. Mikami se nutil k optimismu. Policejní prezident a inspekce nevyřešeného únosu. Byl si jistý, že taková zpráva jim bude všem stačit. Ukázní se. Potřebovali jen, aby se dohodli na příměří ohledně toho reportu beze jmen. To by mělo být snadné. Suwa byl už skoro u svého stolu, když se náhle otočil. Svěsil hlavu na jednu stranu.

„Jen si říkám... proč by se teď šťoural v Šest čtyři?“

Šest čtyři. Slyšet ten termín znovu Mikamiho znepokojilo, ačkoliv o něco méně, než když vyšel z Akamových úst.

„Jde o PR pro kriminálku,“ odvětil Mikami přezíravě, zatímco vstával ze židle.

Čtrnáct let od únosu. Zdálo, že ten termín už není znám jen detektivům, kteří na případu pracovali. I tak v něm hrklo, když tento významný kód slyšel od dvou lidí tak krátce po

sobě. Navíc od takových, kteří s vyšetřováním neměli nic společného. Myslel na totéž, co si říkal v Akamově kanceláři: že se k Akamovi dostávají informace z tiskového oddělení. A že se to děje od prvního dne jeho jmenování.

Promluvil na Suwu, aniž by mu věnoval pohled. „Fajn. Potřebuju, abyste to vyřešil s tiskem. Jdu na chvilku ven.“

„Kam jdete?“

„Do domu Šočiných rodičů. Musím vše připravit na návštěvu.“ Mikami pohlédl na Kuramaeho. „Můžete jít se mnou?“

Neměl ve zvyku žádat své zaměstnance, aby ho vozili, ale náporý závratí mu dělaly starosti. Dnes to nebylo poprvé. Trpěl jimi už skoro dva týdny.

„No, vlastně bych asi měl jít do železniční divize. Zadrželi skupinu, která dělala problémy ve vlaku.“

Zatímco se omlouval, Mikumo začala zezadu natahovat krk, jako by se snažila zdůraznit svou přítomnost. *Ty ne.* Mikami polkl slova, která se drala jeho hrdlem. Co se týče zápalu pro práci, byla Mikumo několik úrovní nad Kuramaem. Navíc sem přešla z dopravního, což znamenalo, že byla schopná řídit minibus i se zavřenýma očima.

Venkovním vzduchem se proháněla oblaka prachu. Jakmile vyšli z hlavní budovy, naznačila mu, aby počkal na místě, zvedla ruku, aby se chránila proti větru, a vyrazila k parkovišti. Za necelou minutu zastavilo auto tiskového ředitele u východu.

„Víte, kam jet?“ zeptal se Mikami ze sedadla spolujezdce.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděla pohotově a vyrazila vpřed.

Ptát se od něj bylo neuvážené. Dalo by se říct, že každý, kdo pracoval na prefekturním ředitelství, ale neznal tuhle adresu, byl podvodník. Zmátlo ho Mikumino mládí. Nedávno jí bylo třiadvacet, v době únosu jí muselo být devět. Byla jen o pár let starší než ta zabitá dívka. A teď ho vezla do jejího domu. Bylo neuvěřitelné, kolik času od té doby uteklo.

Po krátké jízdě se zastavili v obchodě pro rýžové sušenky, které přinesou jako dárek. Dálnice byla klidná. Na křižovatce odbočili vpravo a řady budov i obchody podél cesty začaly mizet. Před rozšířením města se tu rozprostíral starý okres Morikawa.

„Ehm, pane...“ zamumlala Mikumo s očima upřenýma na cestu před nimi.

„Ano? Co se děje?“

„Jsem ráda... že to nebyla vaše dcera.“ Mluvila o včerejšku. „Vím, že ji najdou. Jsem si tím jistá.“

Její hlas zněl přidušeně. Vypadalo to, že se rozbřečí. Právě v takových chvílích Mikami nevěděl, jak odpovědět. *Prostě... to nech být.* Jeho pocitu se žádná jiná slova ani neblížila. Ohledně soukromí policistů a jejich rodin panovala přísná pravidla. Ale platila jen s ohledem na vnější subjekty, uvnitř policie se drby šířily velmi rychle. Zničehonic za ním chodili kolegové a ptali se na Ajumi. Dělali to z laskavosti. Protože se zajímali. Ale ať si to Mikami jakkoliv připomínal, nebyl schopný cítit skutečnou vděčnost. Akamu očividně motivovalo něco jiného a bylo zde i mnoho jiných, kteří jeho pohled sdíleli. Navzdory tomu, že Mikamiho sotva znali, tvářili se ustaraně a prodírali se k němu, jen co ho zahlédli. Někteří dokonce vypadali

potěšeně, jako by jim Mikamiho tíseň umožnila znovu si ho naklonit nebo získat něco na oplátku. Právě ti dávali najevo zdánlivě nejupřímněji procítěný soucit. Arogantně sledovali, jak se jim Mikami na výraz díky uklání. Stále víc tyhle lidi nesnášel. Děsilo ho to. Měl toho dost.

A přesto...

„Děkuji,“ řekl.

Není nutné říkat, že mladá policistka, která seděla vedle něj, patřila mezi těch pár lidí, kteří si jeho důvěru skutečně zasloužili.

„Ale to nemusíte...“

Zrudla a narovнала se. Měla až znepokojivě dobrou povahu. Vzhledem k tomu, že se stala policistkou, bylo pravděpodobné, že je morálnější a poctivější než většina lidí. I tak Mikami věděl, že je zvláštní. Vyrostla ve světě, kde byly morálka, sex, a dokonce i základní hodnoty lidské slušnosti, pokroucené. Nic však nenaznačovalo tomu, že by byla v nejmenším zkažená. Byla krásná a nevinná. Jistým způsobem mu připomínala mladší Minako. Bylo jen přirozené, že pobláznila většinu svobodných policistů. I několik novinářů z tiskové místnosti plánovalo, že ji vezmou s sebou zpátky do Tokia. Suwa jednou zmínil, že mezi ně patří i Akikawa. To byl jeden z hlavních důvodů, proč ji odmítal zapojit do přímého kontaktu s nimi.

Za okny ubíhala venkovská krajina s několika rodinnými domy: západní hranice města D. Po chvíli se na obzoru objevila obrovská konzervárna. Byla skoro stejně velká jako zábavní centrum. Tyčila se na březích řeky, které označovaly začátek další vesnice. Hned po ní se v areálu továrny

objevil dům. Šlo o tradiční japonskou stavbu s doškovou střechou. *Nakládaná zelenina Amamija*. Myšlenka zavařovat lilky a okurky do malých sklenic měla velký úspěch a obchody rychle rostly. Továrna se pravidelně objevovala v novinách. Zpětně bylo zřejmé, že právě tento úspěch připoutal pozornost únosce.

Mikami naznačil, aby Mikumo zastavila a zaparkovala na prázdném místě nedaleko domu.

„Počkejte tady.“

Bylo by necitlivé, aby šla s ním a mluvila s dívčínými rodiči. Pokud by k ničemu nedošlo, Šoko Amamija by dnes byla zhruba ve stejném věku jako Mikumo.

Mikami vystoupil z auta a odhodlaně se vydal úzkou cestou směrem k budově. Tenkrát byla ještě nezpevněná.

Toho hajzla dostaneme...

Mikami si s planoucím pocitem vybavil den, kdy do tohoto domu vstoupil poprvé. Uplynulo čtrnáct let. Ani ve snu by ho nenapadlo, že jeho další návštěva bude u příležitosti příprav na PR policie. Ať už ho sem přivedlo cokoliv, měl z návštěvy velice smíšené pocity. Při každém mrknutí viděl Ajumi. Při setkání s rodiči, kteří dceru již ztratili, bude velmi těžké udržet si profesionální tvář. Uhladil si kabát a zadíval se na zvonek s nápisem „Amamija“.

Zapnuté topení za nepřestávajícího klokotu pouštělo do místnosti teplý proud vzduchu.

„Dlouho jsme se neviděli.“

Mikami odmítl nabídku podušky a položil obě ruce na tatami před sebou. Se skloněnou hlavou posunul vpřed krabici rýžových sušenek. Jošio Amamija jen lehce přikývl.

I když stěny trochu ztmavly, nábytek v obývacím pokoji, kam ho zavedli, zůstal stejný. Amamija sám se ale dramaticky změnil, mnohem více, než by se po čtrnácti letech dalo čekat. Čtyřiapadesát. Zdálo se to nemožné. Jeho vlasy zbělaly a byly mnohem delší. Jeho pokožka zbledla a zešedla. Jeho tváře byly chorobně hubené a v okolo očí a na čele se mu vytvořil shluk vrásek hlubokých jako rány nožem. Tvář muže, jehož dcera byla zavražděna. Tvář zpustošená zármutkem a utrpením, jen tak ji mohl Mikami popsat.

Ve vedlejší místnosti se nacházel buddhistický oltář. Posunovací dveře byly ponechány otevřené. Bylo nemožné ignorovat impozantní oltář u vzdálenější zdi. Byly na něm vystaveny dvě fotografie. Jejich dcera Šoko. Vedle ní Amamijova žena...

O tom nevěděl.

Tošiko Amamija. Kdy zemřela?

Musí projevit soustrast. Začít o tom mluvit ale nebylo snadné. Amamija seděl na druhé straně nízkého stolku jako samotné zosobnění prázdné skořápky. Jeho pohled se držel na Mikamiho trupu, ale v zapadlých očích scházela jistota, jako by viděl úplně něco jiného.

Mikami pod tíhou ticha vytáhl svou vizitku.

Amamija nejdříve vysloví jeho jméno. Zdá se, že je rád, že ho zase vidí. Někde v hlavě si Mikami vystavěl obraz očekávání toho, jak shledání dopadne. Proto zaváhal. *Tiskový ředitel, ne detektiv.* Cítil kvůli tomu rostoucí pocit hanby a nakonec promarnil příležitost vizitku ukázat.

„Mrzí mě, že jsem vám to neřekl dříve. To je moje nová pozice.“

Amamijovy oči nezareagovaly. Pravou ruku měl opřenou o stůl. Prsty a kůže na nich byly vrásčité a suché. Nehet ukazováčku byl u špičky prasklý, černý jako krvavý puchýř. Čas od času prst zacukal. Pro Mikamiho vizitku na stole se ale nenatáhl. *Ztráta sociálního fungování. Samotářské chování.* Jako by Amamija přešel do takovéto kategorie. Možná to bylo kvůli tomu, že už nepracoval. Mikami se doslechl, že od toho únosu je řízení konzervárny v rukách jeho bratrance.

„Omlouvám se, ale...“ Musel se zeptat. „Kdy vaše žena zemřela?“

Amamija pochmurně pohlédl k oltáři. Chvilí se na něj díval. Nakonec se otočil zpět. Mikamimu se zdálo, že v jeho panenkách zahlédl temný záblesk.

„Před šesti lety měla mrtvici. Loni...“

„To je mi líto.“ Amamijovy zamrzlé emoce začaly roztávat. I když si Mikami uvědomoval, že by měl přejít k hlavnímu tématu své návštěvy, v tom okamžiku mu to připadalo nevhodné. „Byla ještě tak mladá.“

„To byla. Takhle nás opustit. A aniž by věděla...“

Zemřela, aniž by viděla, jak byl únosce předveden před spravedlnost. Amamija možná pomyslel na hořké zklamání své ženy a na chvíli zavřel své nesoustředěné oči. Mikami cítil jeho bolest. Pokaždé, když slyšel zmínku o tomto případě, jeho srdce spaloval stud.

Jeden osudový den.

Pátého ledna, čtyřiašedesátý rok období Šówa. *Jdu si pro novoroční dárky.* S těmito slovy se Šoko Amamija krátce po poledni vydala ven. Zmizela během cesty k nedalekému domu příbuzných. O dvě hodiny později únosce zavolal Amamijovým a požadoval výkupné. Hlas muže, třicátníka či čtyřicátníka, byl lehce chraplavý, bez známky přízvuku. Obsah hovoru byl ukázkový. *Mám vaši dceru. Do zítřejšího poledne si připravte 20 milionů jenů, pak vyčkejte. Pokud budete mluvit s policií, zemře.* Sluchátko zvedl její otec. Žádal, aby mohl slyšet hlas své dcery, ale únosce zavěsil.

Po dlouhém a trýznivém přemýšlení Amamija kontaktoval policii. Bylo po šesté večer. Během pětáctyřiceti minut vstoupili do rezidence Amamijových čtyři policisté z kriminálky. Lidé z telekomunikační společnosti mezitím policii oznámili, že případné další hovory nahrávají. Jenže to nestihli. Únosce se totiž ozval jen o pár chvil dříve. *Chci použité*

bankovky. Peníze vložte do největšího kufru, který najdete v obchodě v Marukoši. Přinesete ho na místo, které vám zítra oznámím. A přijdete sám.

Kdyby se nám jen podařilo nahrát hlas toho hajzla. Kdyby to nahrávání bylo připravené. Taková slova vycházela z úst každého detektiva, který byl k případu přidělen. Vždy byla doprovázena povzdychem.

V osm hodin byl na Ústřední policejní stanici prefektury D ustanoven zvláštní vyšetřovací štáb. O dalších třicet minut později byl Mikami již na cestě do domu Amamijových, tehdy jako zástupce velitele jednotky blízkého sledování. Měl za úkol projít podrobnosti zítřejšího předání peněz. Policisté z kriminálky už zpovídali rodiče. *Poznali jste jeho hlas? Stalo se v nedávné době něco podezřelého? Víte o někom, kdo by vůči vám mohl cítit zášť? Nemá některý z vašich zaměstnanců finanční potíže?* Rodiče se tvářili zachmuřeně, z obličeje se jim vytratila veškerá krev a celou dobu jen kroutili hlavami.

Byla to dlouhá noc. Nikdo nezamhouřil oko, všichni zírali na telefon. Amamija ani na okamžik neporušil svůj formální posed *seiza*. Ale třetí hovor nepřicházel, ani když už začalo svítat. Tošiko dělala v kuchyni rýžové koule. Udělala jich víc, než mohli vůbec sníst. Pak začala vařit další rýži a další. A další. Celý úkon opakovala mechanicky. Zdálo se, že se modlí. Ale...

Její modlitby zůstaly nevyslyšeny.

Čtyřiašedesátý rok období Šówa trval pouhý týden. Fanfáry vítající období Heisei jej smetly, jako by byl pouhou iluzí. Jistě byl ale skutečný. Během posledního roku Šówa jeden muž unesl a zavraždil sedmiletou dívku a zmizel do období Heisei.

Kódový název „Šest čtyři“ byl závazkem, že případ nespadne do prvního roku Heisei, ale že únosce stáhnou zpět do šedesátého čtvrtého roku období Šówa...

Mikami se na oltář váhavě zadíval. Tošiko se na fotografii smála. Její mládí ho překvapovalo. Fotka byla zřejmě pořízena v dobách, kdy ještě byla bezstarostná, dřív než si mohla vůbec představit, že by její dcera mohla být unesena. Ten uvolněný úsměv nepatřil matce, která přišla o dceru.

Amamija se opět pohroužil do ticha. Pořád se Mikamiho nezeptal, proč přišel. Z jeho očí se vytrácely emoce.

Byl někde jinde...

Mikami si odkašlal. Neměl na výběr, musel převzít iniciativu. Nemohl dovolit, aby se Amamija znovu stáhl do své ulity. Ne dřív, než mu vysvětlí důvod své návštěvy.

„Musím vám něco říct. Proto tu dnes jsem.“

Zeptat se, ne říct. Měl to podat takhle. Pokračoval dál, pospíchal, když vycítil změnu v Amamijově náladě.

„Jde o to, že by vás příští týden rád navštívil náš nejvyšší představený. Policejní prezident Kozuka z Národní policejní agentury v Tokiu. Víme, že od únosu uplynulo už mnoho času, ale pro nás je stále samozřejmostí, že chceme využít všech možností, abychom toho zločince přivedli před spravedlnost. Prezident by chtěl podpořit policisty, kteří na případu pracují. Navštívil by místo činu a také by chtěl navštívit vás a projevit vám soustrast.“

Těžko se mu dýchalo. Čím více mluvil, tím více jakoby se jeho hrudník plnil štiplavým plynem. Amamija se díval do země. Jeho zklamání bylo očividné. A sotva překvapivé.

Mikami přemítal, zda by někdo v jeho pozici bral to, co řekl, vážně. Že by policejní prezident chtěl po čtrnácti letech vdechnout případu nový život. *Policejní politika*. PR. Prohlédl snad jeho skutečnou motivaci?

Mikami neměl na výběr, a tak pokračoval.

„Nepopírám, že se v případě nijak nepokročilo. Ale právě proto chce prezident přijet. S větším mediálním pokrytím by se mohla objevit nová vodítka.“

Po chvilce ticha Amamija sklopil hlavu v úklonu.

„Jsem vám vděčný.“

Jeho hlas zněl uvolněně. Mikami tiše vydechl, ale jeho úleva byla potlačena nepříjemným pocitem výhry nad tímto zkroušeným mužem. Nakonec vždy udělají, co jim policie řekne. Bez jiné možnosti se pomstít byly oběti závislé na policii, aby přivedla pachatele před spravedlnost. Mikami to už chápal. Měl svázané ruce, protože jeho dcera utekla z domova, a teď byl tady a dával do kupy prázdná slova pro blaho PR.

Mikami vytáhl svůj notes. Otočil na stránku, kde měl poznámky z Akamovy kanceláře.

„Prezidentova návštěva je naplánována na čtvrtek dvanáctého...“

Než mohl větu dokončit, zaslechl tlumený zvuk Amamijova hlasu. Mikami naklonil hlavu na jednu stranu.

Ale to nebude nutné.

Znělo to tak.

„Pane Amamijo?“

„Té nabídky si cením, ale nebude to nutné. Není potřeba, aby někdo tak důležitý cestoval tak daleko.“

Nebude to nutné?

Mikami se lehce stáhl. Amamija je odmítl. Jeho pohled byl stejně vzdálený jako předtím, ale v jeho slovech byla nezpochybnitelná síla.

„Ale... mohu se zeptat proč?“

„Nemám žádný zvláštní důvod.“

Mikami polkl. Něco se stalo. Intuitivně to věděl.

„Udělali jsme něco špatně, v našem...“

„Ne, kvůli tomu ne.“

„Tak proč?“

Amamija přestal mluvit. Nepokusil se Mikamimu podívat do tváře.

„Jak jsem teď řekl, existuje skutečná možnost, že to přinese nová vodítka.“

Ticho.

„Policejní prezident je náš nejvýše postavený úředník. Jsem si jistý, že to média bude značně zajímat. Bude to v televizi. Zprávy budou mít velkou sledovanost.“

„Cením si té příležitosti...“

„Prosím, pane Amamijo. Nechat proklouznout takovou šanci na získání nových informací...“

Mikami si uvědomil, že zvýšil hlas, a zmlkl. Takovou věc si nemohl vynutit. Oběť odmítala. Nebylo jeho povinností stáhnout se? Domov této rodiny by mohl být vyškrtnut z prezidentova rozvrhu, aniž by se důležitost jeho návštěvy zmenšila. Snížilo by to celkový dopad, to ano, ale pokud by prezident navštívil alespoň místo činu a členy vyšetřovacího týmu Šest čtyři, i tak by to fungovalo (vnitřně i vně).

Ale...

Před očima mu probleskl Akamův profil. Jak zareaguje, až zjistí, že prezidentova nabídka byla odmítnuta? Ve spáncích mu bušila krev, pronikala tichem jako tikot hodin.

„Mám pocit, že se ještě vrátím.“

Amamija nijak neodpověděl. Položil ruce na tatami a postavil se, letmo přikývl a zmizel v domě.

Proč to odmítl...?

Mikami pohlédl na vizitku a na rýžové sušenky, které zůstaly nedotčeně ležet. Promasíroval si strnulé nohy a zvedl se ze země.